

Giới thiệu Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cưng Của Diêm Vương

Editor: Emily Ton

Ở thế giới cổ đại nữ nhi vừa tròn mười tám tuổi là đến tuổi lấy chồng.

Phụ mẫu định đầu nữ nhi ngồi đó, vì vậy mà nữ chính lại được hứa gả cho Diêm Vương.

Mà nữ chính lại trong hoàn cảnh ban ngày bị ác quỷ quấy rầy, ban đêm lại bị sắc quỷ lợi dụng.

Sắc quỷ: "Nương tử, một đêm xuân với nàng đáng giá hơn vàng."

Ta đỡ eo, nghiêng răng tức giận nói: "Đáng giá muối người!"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thôn nhỏ minh hôn

Edit: Emily Ton.

Ta tên là Dung Hoa, năm nay 20 tuổi, thiếu niên vừa chớm nở.

Tuổi thiếu niên cũng không có gì tốt đẹp với ta, nó tràn ngập những cơn ác mộng bất tận, liên tục quẩn quanh ta.

Quê hương ta là một thôn trang nhỏ hẻo lánh trong núi, nơi đó dựa núi gần sông, nhưng lại lưu truyền những chuyện xưa đen tối, hoàn toàn trái ngược với phong cảnh tuyệt đẹp của thôn trang.

Nghe nói, thôn trang nhỏ được tạo nên trên ranh giới giữa hai thế giới âm và dương.

Hơn nữa, vừa lúc nằm ở vị trí "Quý môn".

Trong thôn có lão vu bà (phụ thủy già) không ngừng tẩy não thôn dân. Cứ 5 năm một lần, phải đưa đến âm giới cho Diêm Vương một xử nữ (nữ tử còn trinh) vừa tròn 18 tuổi. Nếu không, Diêm Vương sẽ nổi giận và mở rộng quý môn, thả quỷ hồn quỷ quái ra ngoài.

Thôn dân rất tin vào lời đồn này mà không hề nghi ngờ, trong đó, tất nhiên cũng bao gồm thế hệ cũ nhà ta, đặc biệt là gia gia và nãi nãi ta.

Nghĩ lại trước khi một thiếu nữ bị đưa vào một căn nhà nhỏ, khi họ mở nắp quan tài và nâng cô ấy ra, toàn thân bị bao phủ bởi những vết bầm xanh tím, đặc biệt là bộ phận dưới của người thiếu nữ, quả thực là thâm đến nỗi không nhìn.

Lúc ấy ta còn nhỏ, vì thế không hiểu về những tình cảnh ta vừa nhìn thấy, nhưng nó đã khắc sâu ở trong đầu ta. Đương nhiên, ta cũng sẽ không nghĩ đến, chuyện này sẽ đến lượt đến trên đầu mình.

Minh hôn với Diêm Vương, đây là một tập tục ở thôn trang nhỏ, đã tồn tại hàng trăm năm qua. Thôn dân vì bảo vệ bí mật này, cực kỳ hạn chế lui tới cùng với người bên ngoài.

Mà ta, cũng may mắn trở thành lễ vật trăm năm, một người duy nhất sau khi đã kết hôn cùng với Diêm Vương còn có thể sống đến tận bây giờ. Đối với những nữ tử trong thôn, đã từng đính hôn với Diêm Vương, phần lớn đều đã chết ngay trong đêm tân hôn. Ngay cả số ít người còn tồn tại, cũng không ai có thể kiên trì qua một tuần.

Sau chuyện này, ba mẹ lập tức đưa ta rời khỏi thôn, đi tới thành thị, tìm mọi cách để che chở cho ta, chiếu cố ta, chỉ ước nguyện ta có thể quên đi sự tình đêm đó.

Hai năm trôi qua, ta cho rằng ta có thể quên, có thể sống một cuộc sống của người bình thường, nhưng ta lại trăm triệu không thể tưởng được, sự tình phát sinh đêm đó, sẽ trở thành một cơn ác mộng không bao giờ kết thúc!

Cho dù giờ phút này ta đang đang ngủ gật ở trên máy bay, cũng không có may mắn thoát khỏi. Mọi thứ đều rất là chân thật. Giống như một cuốn băng kinh dị bị mắc kẹt, cứ lặp đi lặp lại nội dung trong đó. Cảm xúc dịu dàng mà lạnh lẽo kia, cùng với những trận đau nhức tê tâm liệt phế từ chỗ bí mật trên người ta truyền đến.....

Trong khi ta đang ở trong quan tài bên trong căn nhà tối tăm kia, những âm thanh ồn ào bỗng nhiên truyền tới.

Những thôn dân mê tín đó, hát vang ca khúc quỷ dị. Lúc ấy ta nghe thấy, giọng hát kia thật sự rất khủng bố, kinh hoàng, làn điệu quái dị, tựa hồ còn kèm theo âm thanh của kèn xô na, còn có âm thanh đọc chú ngữ của lão vu bà, còn có tiếng la hét của ba mẹ ta.

Cuối cùng, khi máy bay hạ cánh, ta thất hồn lạc phách bước xuống từ máy bay, rời khỏi sân bay, chào đón cái ôm ấm áp của mẹ.

"Dung Hoa, cuối cùng con cũng trở lại, chuyển đi nước ngoài của con thế nào? Có vui không?"

Bà ấy dường như nhận ra điều gì đó, nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của ta, siết chặt tay ta. Biết rằng ta vẫn còn bị ảnh hưởng bởi cái bóng đen tối kinh hoàng của đêm hôm đó, ôm chặt lấy ta vào trong vòng tay của bà.

"Dung Hoa, con phải tin rằng không có ma quỷ nào trên thế giới này. Sự kiện đêm đó... mẹ xin lỗi, đó là lỗi của chúng ta. Lúc ấy chúng ta đã không thể bảo vệ cho con."

Ta không biết ai là người đã đặt ra quy tắc này trong làng, tất cả các cô gái sinh ra trong làng, một khi tròn 18 tuổi, họ phải trở về nhà để thực hiện buổi lễ trưởng thành.

Ai biết được, nó đã trở thành sự khởi đầu của những con ác mộng trong ta. Cha mẹ ta biết về cuộc hôn nhân ma, nhưng bởi vì tại thời điểm đó, trong làng cũng có một cô gái cùng 18 tuổi như ta, họ cũng đảm bảo với ta, sẽ không đến lượt ta.

Nhưng cuối cùng, số phận vẫn khiến ta trở thành người không may mắn. Cha mẹ ta bị một nhóm dân làng bắt giữ, và ta, bị một nhóm phụ nữ bắt mặc quần áo lên, mất được che phủ bằng một tấm màn che màu trắng, gắn liền với chiếc quan tài, được đưa đến căn nhà tăm tối, nơi không biết bao nhiêu nữ tử 18 tuổi đã chết.

Thời gian trôi qua, cho đến khi vu bà ngừng tụng thần chú thì dân làng mới buông tha cho cha mẹ ta. Họ vội vã xông vào căn nhà và cứu ta ra khỏi quan tài.

Họ nhìn thấy ta trong một chiếc váy cưới màu trắng lộn xộn, cánh tay và đuôi vốn trắng đã phủ đầy màu tím, tóc tai rối bù, tấm màn che màu trắng phủ đầy nước mắt, trái tim đau nhức.

Khi mẹ ta nhìn thấy ta vẫn còn sống, bà ấy đột nhiên ôm ta bật khóc. Bố ta nhìn người thân và dân làng đầy oán hận, sau đó quyết tâm đưa ta ra khỏi làng mãi mãi, không bao giờ trở lại.

Vào lúc đó, ta rất sợ hãi ngớ ngẩn, mắt ta giãn ra, tâm trí bay vào không gian.

Trên cổ tay ta, đeo một chiếc vòng tay ngọc bích có màu đỏ tươi, trên ngọc bích khắc hình bông hoa mọc ở cửa mép con sông ba chiều—hoa Mạn Châu Sa.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Làm việc cũng có thể gặp quỷ?

Edit: Emily Ton.

Sau khi về đến nhà, ta nằm ở trên giường, tay không tự chủ được bắt đầu vuốt ve Hồng Ngọc Trạc trên cổ tay mình.

Vòng ngọc này không phải của ta, chỉ biết là sau một đêm minh hôn, khi được ba mẹ cứu ra, trên cổ tay của ta đã được treo lên cái vòng ngọc này.

Nghĩ đến giấc mộng ở trên máy bay, cùng với sự xuất hiện của đồ trang sức từ trong không khí này đây, trong lòng ta thực sự hoảng loạn.

Lòng ta rất nôn nóng, lập tức rút Hồng Ngọc Trạc trên cổ tay ra, chạy đến bên cửa sổ và đột nhiên ném nó ra ngoài!

Chỉ cần ném nó đi, ác mộng vẫn luôn quần quanh ta sẽ lập tức tiêu tán, nhất định là như thế.

Máy bay hạ cánh buổi sáng, buổi chiều ta lập tức vội vã chạy tới làm việc trong quán cà phê. Kỳ nghỉ hè vừa dài vừa ấm áp. Ngày mùa hè nắng nóng chói chang, thành thị giống như một cái lồng hấp thật lớn, quả thực như muốn biến người thành chất lỏng và bốc hơi lên. Không biết vì sao, ta cảm thấy có người vẫn luôn theo dõi ở phía sau lưng mình, tầm mắt giằng co ở trên người ta, khiến ta có cảm giác thập phần không khỏe.

Ta nhìn nhìn bốn phía, không hề phát hiện gia hỏa kỳ quái nào, ven đường vẫn là ngựa xe như nước, trên vỉa hè người đi bộ vẫn đi tới đi lui muôn hình muôn vẻ.

Khi ta đi đến làm việc ở quán cà phê bên cạnh khu dân cư, một bác công nhân bảo vệ môi trường vẫn luôn quét rác trên đường vẩy vẩy tay với ta, chào hỏi ta: "Tiểu Hoa à..... cô tới rồi....."

Giọng nói của bác ấy khàn khàn trầm thấp, giống như là có cây kim mắc ở trong cổ họng, bác ấy cố gắng nói chuyện, nhưng chỉ có thể phát ra giọng nói rách nát này.

Ta cảm thấy có chút kỳ quái. Ta đã làm việc trong quán cà phê rất lâu rồi, cũng chưa từng nói chuyện với bác ấy trước đây, vì sao hôm nay bác ấy lại chào hỏi ta, còn gọi ta là Tiểu Hoa?

Mặc kệ như thế nào, người cao tuổi chào hỏi, ta cũng lễ phép trả lời một câu.

Không biết có phải ta bị ảo giác hay không, hay là ta quá nhạy cảm, người công nhân bảo vệ môi trường hơi cúi đầu xuống, nghiêng nghiêng một bên nhìn ta, mắt cũng bị nghiêng lệch. Từ góc độ nơi ta đang đứng, chỉ có thể nhìn thấy hai tròng mắt trắng của bác ấy.

Trên mặt bác ấy, còn mang theo nụ cười quý dị.

Nhịp tim của ta đột nhiên đập nhanh hơn, nhanh chóng vỗ vỗ mặt mình, trong lòng cổ vũ bản thân và cố gắng bình tĩnh lại, không cần phải suy nghĩ nhiều.

Ta vội vã đi về phía trước, đẩy cửa đi vào quán cà phê quen thuộc. Trong quán rất yên tĩnh. Một nơi vốn luôn mở nhạc du dương, ai ngờ hôm nay lại không có một chút âm thanh nào cả.

Khiến người cảm thấy kỳ quái chính là, những khách hàng tập nham tập ba ngồi ở trong quán, đều không phải đang uống cà phê. Sau khi thấy ta tiến vào, đều ngơ ngác nhìn chằm chằm xem ta, khiến ta cảm thấy cả người nổi da gà.

Ta hồ nghi đi vào khu vực của nhân viên. Vào lúc này, Tiểu Hoàng, một nhân viên khác cùng làm một ca với ta, đẩy cánh cửa và rời khỏi phòng nhân viên. Ta đang định chào hỏi anh ấy nhưng dừng lại khi thấy vẻ mặt quý dị trên khuôn mặt anh ấy.

Không có tươi cười nhiệt tình khi gặp mặt như trước, ta nghĩ đến biểu tình vừa rồi của bác công nhân bảo vệ môi trường, trái tim đập lạc một nhịp, vội vàng chào anh và nhanh chóng đi vào, chuẩn bị thay quần áo nhân viên.

Ta đang lục đồ trong ngăn tủ quần áo của mình, ai ngờ, ta nhìn thấy một chiếc vòng tay màu đỏ thắm quen thuộc, Hồng Ngọc Trắc nằm ở một góc trong tủ ba lô của ta. Trong nháy mắt trái tim ta như ngừng lại, lông tơ cả người cũng dựng đứng lên.

Tiểu Hoàng vốn đã đi ra khỏi cửa, đột nhiên kéo cái đầu nặng nề của mình trở về, từ khoảng cách hẹp nơi cánh cửa, miệng mở ra một độ cong quý dị, thể hiện một nụ cười âm trầm nơi đó.

"Hắc hắc hắc..... Hắc hắc hắc hắc....."

Ta nhìn thấy hần cười rất quái dị, trong lòng không ngừng dựng đứng, vội vàng quát hần: "Đi ra ngoài! Ta muốn thay quần áo! Ngươi nhìn xem cái gì!"

Bất kể vô số lần mẹ ta đều nói ở bên tai ta, trên thế giới này không có quỷ, phải tin vào khoa học. Nhưng từ sau khi ta mất đi trinh tiết, sau sự kiện mình hôn, ta vẫn tin vào quỷ thần mà không hề có nghi ngờ nào cả.

Mẹ đã nói rằng, nhất định lúc ấy có người lên vào trong phòng tối, làm bẩn ta, chắc chắn sẽ không có Diêm Vương gì đó. Nhưng ta vẫn nhớ rất rõ ràng tình huống lúc đó.

Cho đến hôm nay, ta vẫn chưa từng quên, cảm giác lạnh lẽo lướt qua trên người ta, cường bức lăng nhục ta đều chân thật như vậy, ngay cả hơi thở hần thờ ra đều tràn ngập hàn ý và tử khí.

Ta nhìn thấy Tiểu Hoàng vẫn không rút đầu lại, vẫn không ngừng cười hắc hắc hắc đầy âm hiểm đối với ta. Ta sôi máu, nhấc chân đá về phía hần, định xô đẩy hần ra ngoài, ai biết, toàn bộ thân thể hần đổ xuống một cái, ngã trên mặt đất, cổ bị xoắn thành một độ cong kinh người, sớm đã mất hết sức sống.

Thân thể lạnh lẽo, chỉ là trên khuôn mặt vẫn duy trì biểu tình khiến người sờn tóc gáy như cũ.

Đột nhiên, đầu của hần bắt đầu kịch liệt lắc lư bên phải bên trái, sau đó là tiếng gào thét "ha ha ha" bắt đầu truyền ra từ trong miệng hần.

Hết thảy phát sinh đột nhiên như vậy, ta trực tiếp bị dọa đến nỗi choáng váng, vốn định nhấc chân chạy về nhà, nhưng lại phát hiện, hai chân mình giống như đã bị ai nắm chặt, kẹt cứng tại chỗ, hoàn toàn không thể di động được.

Hàn khí lạnh băng từ lòng bàn chân xông thẳng lên phía đỉnh đầu, trời mới biết lúc ấy sắc mặt của ta, đã xanh mét tới cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thê tử duy nhất

Edit: Emily Ton.

Ta nhìn thấy cảnh tượng này, sợ hãi, cầm lấy túi của mình trước khi chạy ra khỏi quán cà phê, cảm giác nếu như chậm hơn một giây, bản thân mình lập tức sẽ bị quý bắt sau lưng.

Ta cuống cuống chạy như điên về nhà, mẹ ta đi ra khỏi phòng bếp trong khi vẫn đang mặc tạp dề, nhìn thấy khuôn mặt ta trắng bệch, kinh hoàng lao tới.

"Tiểu Hoa, có chuyện gì xảy ra vậy, phát sinh chuyện gì sao? Vì sao sắc mặt lại tái nhợt như thế?"

Vừa nói vừa kéo ta vào trong vòng tay ấm áp của bà, cảm nhận được mùi hương quen thuộc nơi chóp mũi, ta nghẹn ngào, nước mắt bắt đầu ào ào chảy xuống.

"Mẹ..... Ta đã ném cái vòng ngọc kia, nhưng nó... bằng cách nào đó, nó đã quay trở lại với ta mà không thể hiểu được. Mới vừa rồi mọi người trong tiệm cà phê đều trở nên rất kỳ quái..... Ta còn nhìn thấy Tiểu Hoàng bị văng gãy cổ, nằm trên mặt đất không ngừng cười ha ha ha với ta, ô ô, ta rất sợ hãi."

Mẹ ta vừa nghe ta nói, mũi bắt trở nên chua xót, cũng khóc theo ta. Ba tan tầm trở về nhìn thấy hai mẹ con đang ôm đầu khóc rống ở trong phòng khách, lập tức trở nên luống cuống.

"Tiểu Hoa, lão bà, xảy ra chuyện gì vậy!?"

Sau khi hai người chúng ta bình tĩnh lại, ta liền kể hết mọi chuyện đã xảy ra ở trong quán cà phê cho ba mẹ nghe.

Sắc mặt của họ lập tức dị thường khó coi, xanh mét. Ba giống như đã sớm biết điều gì, giờ phút này khẽ thở dài một câu: "Chung quy vẫn không thể trốn thoát hay sao....."

Từ sau khi ta minh hôn lúc 18 tuổi, thời gian hai năm qua, ta đều sống một cuộc sống yên ổn, ngay cả sự tỉnh đêm đó, cũng bắt đầu mờ nhạt dần ở trong trí nhớ của ta, vốn tưởng rằng ác mộng kia sẽ biến mất theo thời gian trôi qua.

Ai ngờ, một tháng gần đây, những con ác mộng liên tục lặp đi lặp lại theo chu kỳ vẫn luôn tra tấn ta, khiến ta một lần nữa khai quật lại đoạn ký ức phong trần kia ra, một lần lại một lần nữa trải nghiệm nó.

Sau sự việc trong quán cà phê, ta không dám quay trở lại làm việc tiếp, cũng không dám gọi điện thoại cho chủ quán. Ta ăn tối một mình và trở về phòng mình sớm hơn, chờ đợi màn đêm buông xuống.

Đèn trong phòng khách vẫn bật, ba mẹ đang ngồi ở trên ghế sofa và xem tin tức buổi tối trên TV. Hai người ghé đầu vào cùng nhau, giọng nói rất nhỏ nhẹ, ta cố gắng dán lỗ tai ở ván cửa, vẫn có thể nghe được cuộc nói chuyện của họ.

"Lão công, làm sao bây giờ, chẳng lẽ Diêm Vương gì đó, thật sự lại tới tìm Tiểu Hoa?"

"Ài, chúng ta đã mang con nó ra khỏi thôn, đã tới thị trấn này, hai năm qua đều sống rất tốt, vì sao hiện tại lại xảy ra chuyện?."

Giọng nói của ba mẹ thờ ngẩn thán dài truyền đến lỗ tai ta, khiến mũi ta ê ẩm, không tự chủ được giờ tay lên sờ Hồng Ngọc Trắc trên cổ tay một lần nữa, các ngón tay từ từ vuốt theo hình dạng chiếc vòng, thông thả phác họa nó.

Đột nhiên, một luồng khí lạnh không biết từ nơi nào lan tới, trực tiếp xâm nhập vào sau lưng ta, tiếng cười trầm thấp dễ nghe truyền đến.

"Dung Hoa, Vương hậu của ta, hai năm không gặp, đang nhớ ta sao?"

Ta cảm nhận được đôi bàn tay lạnh băng trượt vào trong áo len của ta, không ngừng dán lên làn da ấm áp của ta rồi vuốt ve lên trên. Cuối cùng, nắm lấy nơi nào đó không nên đụng vào, khiến ta thờ hồn hên trong một hơi thở lạnh lẽo.

"Nàng đã trưởng thành."

Hắn thổi khí ở bên tai ta, trong giọng nói mang theo ý cười, cùng với hơi thở lạnh lẽo. Cũng không biết hắn nói trưởng thành, cụ thể là nơi nào trưởng thành.

Bất luận giọng điệu của hắn ngả ngón cỡ nào, ta đều không thể thả lỏng, thân thể căng chặt, cứng đờ giống như cục đá, cảm giác sồn tóc gáy dâng lên từ lòng bàn chân.

Môi ta run rẩy, quay đầu lại, nhìn thấy một người nam tử tóc dài đang ôm sau lưng mình. Tóc hắn đen như mực và dài hơn so với tóc của ta, trên mặt mang theo một chiếc mặt nạ giống như mặt nạ ác quỷ Oni Nhật Bản, hai cái sừng nhọn nhọn dựng đứng ở trên mặt nạ.

Quần áo đỏ sẫm kết hợp màu đen có chút giống thời cổ đại. Nhưng ta không có tâm tình để quan sát hoa văn trên quần áo hắn, ta khóc nức nở, thương lượng với hắn: "Cầu xin người, buông tha ta đi, ta không có vật người muốn, ta cũng lớn lên cũng không xinh đẹp." Vì sao cổ tình cứ dỗi theo ta.

Hắn hừ lạnh một tiếng, bàn tay bắt đầu động, ngón tay không ngừng du tẩu ở trên người ta, cho tới khi trượt vòng quanh nơi bí ẩn nhất bên dưới người ta. Ta bị hắn mạnh mẽ ấn ở trên ván cửa lạnh băng, cả người run rẩy.

"Cầu xin người....."

"Hừ, mạng người đã chú định là Vương hậu của bốn Vương, chỉ cần mang vòng ngọc này vào, cả đời người chính là người của bốn Vương."

Ta bị hắn đè chặt nơi cánh cửa, nước mắt chảy xuống từ khóe mắt, cảm thụ được chỗ sâu từ trong thân thể truyền đến xao động quen thuộc, trước mắt phảng phất như đêm sinh nhật 18 tuổi năm đó, nhanh chóng hiện lên ở trong đầu.

Đôi tay ta nắm chặt vào ván cửa, bên ngoài phòng khách còn thường xuyên truyền đến tiếng nói chuyện của ba mẹ, giọng nói thờ ơ ngán ngẩm. Tuy nhiên, một câu ta đều không thể nói nên lời, miệng giống như đã bị nén chặt, chỉ có thể mặc kệ sắc quý sau lưng không ngừng khiêu khích thân thể của mình.

"Nhận mệnh đi."

Mặt nạ lạnh băng dán ở sau cổ ta, một cặp mắt đồng thâm tuý mang theo tử khí chăm chú nhìn chằm chằm vào ta.

"Hai năm trước, người đã hiến mình cho ta, trở thành thê tử duy nhất của ta, người cho rằng hiện tại người phản kháng, còn có ích sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thủ Cung Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mang thai

Edit: Emily Ton.

Thân thể ta không ngừng run rẩy, mồ to hai mắt, muốn cầu cứu, nhưng trong cổ họng lại không thể phát ra một chút âm thanh.

Ba! Mẹ! Cứu ta!

Không phải người ta thường nói, con cái và cha mẹ sẽ có cảm ứng tâm linh hay sao? Chỉ cần một người trong số họ tới gõ cửa phòng, ta sẽ được cứu thoát!

Nhưng vì sao, bọn họ không ai tới đây một lúc?

"Nghe lời, đừng lộn xộn."

Tiếng nói của hắn vốn mềm mại bỗng trở nên âm trầm lạnh băng, hắn chậm rãi di chuyển bàn tay về phía bụng nhỏ của ta, cuối cùng dán ở trên bụng nhỏ của ta.

Bàn tay của hắn đã di động dưới lớp quần áo của ta lâu như vậy, vẫn còn rất lạnh lẽo. Ta có thể cảm giác lòng bàn tay hắn không ngừng tản ra hơi thở lạnh băng, nhưng bụng ta lại không có chút cảm giác không khỏe, mà ta có thể cảm giác được, những khí lạnh đó giống như đã bị bụng ta hoàn toàn hấp thu hết.

Hắn quay người lại, điều này khiến ta hoàn toàn có thể thấy rõ con quý phía sau lưng mình có bộ dáng thế nào.

Hai năm trước vào đêm đó, chính là con quý trước mắt này, đã cướp mất đêm đầu tiên của ta sao?

"Hoa Nhi, bảo vệ tốt tiểu gia hỏa trong bụng, nếu như hắn có sơ xuất gì, người sẽ phải chịu đựng cùng với nó."

Tiểu gia hỏa nào? Tiểu gia hỏa trong bụng ta?

Ta lập tức nghĩ tới, đã một năm nay ngày lễ của ta không hề tới. Vừa nghe hắn nói xong, trên thân thể ta lông tơ đều dựng đứng cả lên.

Chẳng lẽ, ta đã mang thai loại sắc quý này sao?

Người kết hợp với quý đã đủ quá phận, nói ra ngoài người nào sẽ tin? Hiện tại lại nói cho ta biết rằng, trong bụng ta đang mang quý thai.

Trách không được, một năm qua ngày lễ không tới, ta đi bệnh viện kiểm tra siêu âm B và phụ khoa, đều không tra ra được vấn đề nằm ở đâu. Cuối cùng, bác sĩ khuyên ta nên thay đổi cách làm việc, nghỉ ngơi cùng với chế độ ăn uống. Ngay cả Trung y, cũng đều vô dụng.

Không ngờ, là do ta đã mang thai.

Ta trăm triệu không nghĩ tới, ngay một đêm đầu tiên, mình đã trúng độc đắc. Nghĩ đến trong bụng có một tiểu quý, trong lòng ta trở nên lạnh lẽo, có chút buồn nôn, hai chân gần như run rẩy, ngồi quỳ ở trên mặt đất.

"Nhớ kỹ, đừng tới nơi có âm khí nặng, đặc biệt là ngôi làng đó."

Hắn rút cuộc buông ta ra, ta há miệng thở dốc, phát hiện bản thân mình đã có thể nói chuyện.

Tuy nhiên, đang lúc ta muốn mở miệng hỏi hắn, vì sao ta không thể quay lại ngôi làng ấy, hắn đã biến mất.

Ta ôm bụng, ngồi xuống dưới đất, nghĩ đến sắc quý vừa rồi, cùng với những lời hắn vừa nói với ta. Ta tự nhủ với mình, phải bảo vệ tốt hài tử trong bụng, bảo vệ bản thân mình.

Không biết vì sao, rõ ràng sợ hãi như vậy, ghê tởm mình mang thai quý hài tử như vậy, nhưng lúc ta nhìn mặt nạ kia, cùng với đôi mắt hẹp dài sâu thẳm từ sau tấm mặt nạ, ta lại không có một chút chán ghét nào cả.

Nghĩ đến vừa rồi mình thiếu chút nữa đã bị sắc quý cưỡng ép lần nữa, ta lại run lên ba cái.

"Cốc cốc cốc."

Tiếng gõ cửa vang lên. Ta giật mình, lập tức sửa sang lại quần áo của mình đã bị sắc quý làm cho biến dạng, hoảng loạn đứng lên từ trên mặt đất. Tiếng của mẹ ta đã truyền tới từ ngoài cửa.

"Tiểu Hoa, mẹ có thể vào không?"

Ta cưỡng ép sự kích động của mình, vội vàng trả lời: "Không..... không có việc gì....."

Mẹ ta cảm thấy có điều kỳ lạ, mẹ không hỏi có việc gì hay không, vì thế đã khoi dậy sự nghi ngờ của mẹ, lập tức đẩy cửa bước vào.

Ta đứng ở cạnh cửa trong bộ dáng co quắp, bàn tay bất giác vuốt ve bụng nhỏ của mình.

"Mẹ chỉ muốn vào nhìn xem, Tiểu Hoa con có khỏe hay không?"

"A, con không sao."

Ta vội vẫy vẫy tay, tươi cười với mẹ một cái: "Con không sao, mẹ."

Mẹ ta bán tín bán nghi nhìn vào mắt ta, nhưng mẹ vẫn tiếp tục đưa ra câu hỏi, dịu giọng nói với ta: "Tiểu Hoa, mẹ và ba vừa mới bàn bạc qua, chuyện về tiệm cà phê bên kia, con đừng tới làm nữa."

"Vừa lúc, nhân dịp kỳ nghỉ, con hãy nghỉ ngơi thật tốt, đi ra ngoài du lịch một chuyến."

Ta gật gật đầu, nghe theo lời mẹ nói. Đúng lúc ta cho rằng, mẹ nói xong sẽ phải rời đi, nhưng mẹ lại tạm dừng một hồi lâu, có chút chần chờ, mắt nhìn vào trên cổ tay ta, không biết từ khi nào đã mang vào vòng ngọc màu đỏ. Sắc mặt mẹ trở nên nhợt nhạt.

Mẹ lấy lại bình tĩnh, giống như đã hạ quyết tâm, nói với ta: "Chúng ta định sẽ về quê một chuyến, cần phải hỏi lão vu bà một chút, để xem bà ấy có biện pháp nào giúp con thoát khỏi tình cảnh khó khăn này hay không."

Ta vừa nghe xong, trái tim đột nhiên bỏ lỡ một nhịp, lời nói bên tai của sắc quý không ngừng xoay quanh trong đầu.

Đừng tới ngôi làng, âm khí nặng.

Hắn nói âm khí nặng, khẳng định là trong thôn không có nhiều đồ vật không sạch sẽ. Mặc dù ta đã trải qua với sắc quý mang mặt nạ, nhưng ta không muốn nhìn thấy ba mẹ ta cũng bị cuốn vào.

Rõ ràng Quý môn là có thật, ngay cả sắc quý cũng nói bên kia không thể tới, sao có thể để ba mẹ ta trở về?

Ta vội vàng kêu lên: "Mẹ, ba mẹ đừng quay về."

Ba đang ngồi uống trà ở phòng khách, nghe tiếng nên đi tới: "Có chuyện gì vậy?"

"Ba, mẹ, đừng quay lại ngôi làng đó nữa."

"Vì sao?"

Hai vợ chồng già kỳ quái hỏi, ta do dự hồi lâu, chung quy vẫn mở miệng nói.

"Cho dù có hỏi lão vu bà, đáp án đều cũng giống nhau."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cung Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lại bị sắc quỷ ăn!

"Ba mẹ, hai người đừng quay về, ngôi làng kia, không sạch sẽ."

Ba mẹ nhìn thấy ta cúi đầu, áp ứng nói, ngay sau đó trên mặt lộ ra tươi cười vui mừng: "Tiểu Hoa, ta và ba người đương nhiên biết, âm khí trong thôn kia rất nặng, xét cho cùng thì quỷ môn nằm ở đó."

"Nhưng, vì để con có thể thoát khỏi những yêu ma quỷ quái, chúng ta cần phải quay trở về. Hơn nữa, trong thôn chỉ có lão vu bà biết, nên làm thế nào để giúp đỡ con."

"Nhưng, ba mẹ....."

Ta muốn mở miệng lần nữa, muốn đánh tan ý định của họ, nhưng hai người đều cố gắng trấn an ta, vỗ bả vai ta.

"Không cần lo lắng, ba mẹ vẫn còn trẻ, sẽ không có việc gì. Trước kia không phải cũng về quê rất nhiều lần rồi sao? Cũng không có nhiều sự tình xảy ra."

Sau khi ta nghe xong, cảm thấy rất hợp lý, nhưng những lời nói của sắc quỷ vẫn luôn quanh quẩn ở bên tai ta.

Ta đành phải cầu nguyện ở trong lòng, chuyện này ba mẹ trở về, ngàn vạn đừng xảy ra sự tình gì, nếu không ta nhất định sẽ tự trách mình đến chết.

"Yên tâm đi Tiểu Hoa." Ba mẹ cười hiền lành nói, trong nụ cười còn mang theo một chút chua xót, "Tiểu Hoa của ba thật là khổ."

Tuổi còn nhỏ, đã gặp phải loại sự tình tà môn thế này. Ông bắt đầu cảm thấy may mắn vì lúc trước mình đã rời khỏi thôn nhỏ kia, đi vào thành phố lớn và học đọc đại, mới không bị ảnh hưởng bởi sự mê tín độc hại.

Nhưng, vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh vui đùa, chính đứa con gái bảo bối của mình vẫn không tránh được tập tục "Minh hôn" này.

"Tiểu Hoa, chúng ta về quê một khoảng thời gian, con phải cẩn thận tự chăm sóc mình."

"Àn." Ta gật gật đầu, trở về phòng.

Nhìn TV phát lại cả ngàn vạn lần một bộ phim truyền hình, ta buồn tẻ nằm ở trên giường, thư giãn dưới làn gió mát thổi ra từ máy lạnh.

Bầu trời tối dần, ba mẹ đi tham dự một buổi họp mặt gia đình, vì thế đã ra khỏi cửa. Ta chuyển sang kênh điện ảnh ở trên TV bằng chiếc điều khiển từ xa, trên đó đang chiếu một bộ phim kinh dị.

Từ ánh sáng màu xanh lá đến bối cảnh có màu sắc rất âm trầm, đột nhiên nhảy ra một con ác quỷ miệng đầy răng nanh, trên người đầy lông lá. Chỉ thấy nữ diễn viên trong đó hoảng sợ lớn tiếng hét lên chói tai, sau đó chạy trốn như bay.

Trong quá khứ, ta rất có khả năng sẽ bị dọa sợ. Ai biết, khi ta nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng không hề sinh ra một chút sợ hãi nào.

Nhưng lời nói vẫn tự nhiên vang lên: "Chẳng lẽ ác quỷ nơi âm phủ, đều có dạng thế này? Chẳng phải hơi xấu quá hay sao?."

"Hừ."

Một tiếng hừ lạnh truyền đến từ bên người ta, một con ón lạnh thổi bay không khí lạnh lẽo của máy lạnh, bắt đầu vuốt ve từ chỗ cổ cho tới lưng ta.

Một đôi cánh tay mạnh mẽ đột nhiên chặt chẽ ôm lấy ta từ phía sau, mái tóc đen dài ma xát phía sau cổ ta.

"Xem quỷ đó, không bằng xem ta."

Ta suýt nữa đã sặc trong nước miếng của mình. Sắc quỷ biến thái này vì sao lại tới nữa?

Ta có thể nói rằng, cho đến tận bây giờ ta vẫn chưa quen, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể lạnh băng của người sau lưng mình, ta không thể không rung mình một cái, thân thể có chút run rẩy.

"Tại sao người lại..... tới....."

Thân thể ta không ngừng run rẩy, thân mình giãy giụa muốn tránh thoát khỏi trói buộc của hắn, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện ra rằng, một đôi tay cố định ở trên thân thể ta, cứng rắn giống như sắt thép, làm thế nào đều không thể thoát ra.

"Người buông tay....."

"Hoa Nhi, người là thê tử của ta, là vương hậu của ta, sao ta không thể tới?" Mặt nạ lạnh băng dán ở một bên cổ ta, giọng nói tràn ngập khí lạnh ở ngay bên tai ta.

"Còn có, bốn vương tử rồi định khen người ngoan ngoãn nghe lời, không quay lại thôn nhỏ, hiện tại đã đã ngộ nghịch với ta?" Tay hắn bắt đầu không an phận vuốt ve dưới lớp quần áo của ta, ta sợ hãi không dám tiếp tục động đậy, nhưng đôi tay ta theo bản năng giữ lấy bàn tay đang làm xằng làm bậy của hắn, nắm chặt, nói một cách cứng rắn. "Ta..... ta đang mang thai, không thể làm loại chuyện này."

"Ha ha."

Sắc quý không thêm để ý tới lời ta nói, một tay đẩy ta ngã ở trên giường, tóc dài màu đen trượt xuống, những ngón tay thon dài mảnh khảnh tái nhợt không có chút máu bắt đầu cởi áo ngoài của ta.

"Không có việc gì, tiểu gia hòa không yếu như vậy, ta nghĩ hẳn nhất định cũng rất hy vọng, phụ vương mẫu hậu mình sẽ làm chuyện này."

Chỉ có quý mới hy vọng! Ta thét lên những lời này ở trong lòng, sau một lúc lâu mới có phản ứng lại, những lời này dường như không có gì là không thích hợp.

Tiểu gia hòa trong bụng ta, thật sự đúng là quý.

Sức mạnh đè nặng trên người, khiến ta hoàn toàn không thể nào tránh thoát, đành phải nhận mệnh nằm ở trên giường, từ bỏ giãy giụa.

Ta nhìn thẳng vào mặt nạ kinh dị ngay phía trên mình, bàn tay bắt giác nâng lên, có ý định chạm vào trên mặt nạ của sắc quý.

Ở sau mặt nạ này, sẽ là một gương mặt như thế nào?

Tay của ta còn cách mặt nạ của hắn mấy centimet, đã bị hắn bắt lấy, cảm giác một con ớn lạnh tràn ngập xuống cổ tay của ta. Hắn dùng sức kéo cổ tay ta, hơi nhấc thân thể ta lên.

Ngón tay hắn nâng cằm ta lên, đưa mặt nạ của hắn tới gần mặt ta.

"Thật sự háo hức muốn biết diện mạo của ta như thế hay sao?"

Ta không biết làm sao, thật sự nuốt một ngụm nước miếng, gật gật đầu, sau đó giống như ý thức được điều gì, lại vội vàng lắc đầu.

"Không, không, không có....."

"A, gia hòa dám nói dối." Hắn nhanh chóng áp hai tay ta trên đỉnh đầu, dùng một bàn tay giữ chặt, cả hai chân cũng bị hắn ép chặt.

Ta lập tức căng chặt dây thần kinh, cả người không thể nhúc nhích, chỉ có thể cảm giác được bàn tay hắn đang làm xằng làm bậy, cởi ra từng lớp quần áo dày nặng của ta.....

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thủ Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gần như bị ba mẹ bắt gặp

Edit: Emily Ton.

Sau đó, ta một thân trần truồng nằm ở trên giường, thờ hồn hèn, tóc dài hỗn độn, quần áo rải rác khắp sàn nhà.

Sắc quý một tay chống đầu, dựa nghiêng người ở phía sau ta, tay còn ôm lấy vòng eo ta, một lần nữa dùng ngón tay vuốt ve ta từng chút một.

Dáng người hắn vô cùng hoàn mỹ, giống như một kiệt tác được điêu khắc bởi thần tiên. Các cơ bụng tinh tế ngay cả nam nhân hiện đại nhìn thấy cũng sẽ hâm mộ không thôi. Hai chân thon dài với cơ bắp căng thẳng, bộ ngực cứng rắn, trên xương quai xanh tinh xảo không dày không mỏng, ngay cả quả táo nhỏ nhỏ cũng đều có khả năng khiến cho người khác phải nổi điên!

May thay, khuôn mặt đỏ bừng của ta đã bị tóc đen che lại. Bàn tay không thể không nắm lấy tấm ga trải giường dưới thân, cả người từng chút một trườn

ra khỏi sắc quý.

"Hoa nhi, nàng muốn đi đâu?"

Nam nhân dường như cảm nhận được sự trốn tránh của ta, cánh tay lại dùng thêm một chút lực, chặt chẽ khoá ta ở bên người hắn.

Mặc dù lòng ta còn có chút sợ hãi, tuy nhiên, khi bàn tay hắn trượt xuống dưới bụng ta, không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve, nỗi sợ hãi trong lòng ta cũng dần dần giảm đi.

Hắn, thật ra vẫn rất coi trọng tiểu quý trong bụng ta, nếu nói như thế..... ta đây ở trong mắt hắn vẫn có giá trị, vì thế tạm thời cuộc sống của ta sẽ không có gì nguy hiểm.

Ta không thể không nghĩ như thế, bởi vì cuộc sống của người chỉ có một lần, vạn nhất một ngày nào đó, mình thật sự xúc phạm tới điểm kiêng kỵ của hắn, ít nhất có thể dùng hài tử trong bụng như một lợi thế đàm phán.

Nhưng..... dựa theo kỳ kinh đã trễ, thời gian đã hơn một năm, tuy nhiên bụng của ta lại không hề nổi lên.....

Xem ra, quý thai khác với thai của người bình thường, có vẻ như sự khác nhau thật sự rất lớn.

Trái tim ta dần dần bình tĩnh trở lại, không biết dùng khí từ đâu ra, ta xoa người, mái tóc đen dài chặn trước bộ ngực mê người. Theo hô hấp, có thể nhìn thấy hình ảnh nữ tính của ta hiện lên ở dưới làn tóc đen, thần sắc trong mắt nam nhân thâm lại không ít, và nỗi sợ hãi trong lòng ta cũng dâng lên càng ngày càng đậm.

Hắn dùng một tay ôm ta vào trong lòng ngực hắn, cổ nén giọng nói: "Hoa Nhi, đừng câu dẫn ta." Ta nào có..... ta thiếu chút nữa đã trọn trắng mắt với hắn.

Bên trong an tĩnh, ta cảm thụ được tay chân nhức mỏi, nhìn Hồng Ngọc Trạc trên cổ tay, trong lòng có chút ỳ khướt.

Nam nhân trước mắt, ta không biết tướng mạo hắn, ngay cả tên cũng không biết. Trong khi hắn, chẳng những biết tên của ta, còn biến ta thành nữ nhân của hắn, cướp mất lần đầu tiên quan trọng nhất của ta.

Ta có chút tức giận ngẩng đầu, nhìn hắn.

"Tên ngươi là gì? Ngươi không cho ta xem mặt ngươi, cũng nên nói tên cho ta biết chứ?"

Nam nhân sùng sốt, sau đó giống như không chút để ý, thờ ơ nói: "Bốn vương không có tên, nhưng những vật vô dụng kia, đều gọi ta là Diêm Quân, hoặc là Diêm Vương."

"Còn tướng mạo sao....."

Hắn lấy tay vuốt ve trên khuôn mặt ta, độ ẩm rất thấp, nhưng lại rất dịu dàng.

"Chờ khi đến lúc, ta sẽ để ngươi nhìn thấy."

"Hiện tại không được sao?" Ta nhíu mày hỏi, tư thái hơi có chút giống như tiểu nữ tử làm nũng, bởi vì hoan ái nên trên mặt ta còn mang theo một tầng phấn hồng chưa tan. Hắn nhìn thấy sự căm đồ như vậy, một ngọn lửa lại muốn xông lên trong lòng.

Hắn hạ thấp giọng, nhẹ nhàng cười nói: "Hoa Nhi, ngươi không thể chờ được sao?"

Xuyên thấu qua mặt nạ khủng bố, ta thấy được cặp đồng tử dài thâm thúy của hắn, bên trong mang theo ý cười sùng nịch, mặc dù không được xem là nguy hiểm, nhưng lại khiến trái tim ta xúc động.

Tim ta đập mạnh thỉnh thỉnh thỉnh, còn chưa kịp mở miệng, đôi tai ta đã nghe được tiếng mở cửa nhà và đóng lại.

Ba mẹ đã trở lại!

Ta cả kinh ngồi bật dậy từ trên giường, hoảng loạn nhặt quần áo từ dưới sàn lên.

Hôm nay sao lại về sớm như thế?! Lạy chúa, nếu như bị ba mẹ nhìn thấy ta trần truồng nằm với một nam nhân ở trên giường, lại còn là trên giường nhà mình, ta tuyệt đối sẽ bị bọn họ đánh gãy chân!

Mặc dù bọn họ rất yêu thương ta, nhưng một số nguyên tắc, vẫn không được bọn họ tán thành.

Nam nhân nhìn thấy ta hoang mang rối loạn, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, ngón tay không nhịn được trượt xuống dưới vòng eo ta, dùng chút lực kéo chiếc áo lông ta đang mặc một nửa, che đầy thân thể ta. Ta quay đầu tức giận trừng mắt liếc nhìn hắn một cái.

"Sắc quý!"

Nam nhân sững sốt trong giây lát, sau đó đột nhiên bật cười. Ta bị dọa sợ nên lập tức lao về phía hắn, hai tay bưng kín miệng hắn!

"Đừng cười!" Muốn chết, vạn nhất bị ba mẹ nghe được thì làm sao bây giờ?

Hắn lập tức nắm lấy đôi tay của ta, ngón tay lại chà xát trong lòng bàn tay và mu bàn tay của ta.

"Hoa Nhi, sao ngươi lại có bộ dáng hoảng loạn như vậy? Bỏn vương đã cười hỏi ngươi đằng hoàng, ngươi hoảng cái gì?"

Cười hỏi đằng hoàng cái đầu ngươi!

Ta vừa thẹn vừa giận, nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa dần dần tới gần cửa phòng, hô hấp của ta gần như dừng lại.

"Ngươi đi mau, đi mau!"

Ta liều mạng đẩy thân mình ra khỏi lồng ngực rắn chắc của sắc quý, tay hắn đang giữ chặt ta đột nhiên dùng một chút lực, ta lập tức lại nhào vào trong lồng ngực hắn.

Một nụ hôn ướt át dừng ở trên trán ta.

"Vương hậu của ta, nghỉ ngơi sớm một chút, đêm mai bỏn vương lại đến tìm ngươi."

Nói xong hắn lập tức đứng dậy, một luồng sương đen nhanh chóng bao phủ quanh thân thể hoàn mỹ của hắn, chỉ trong nháy mắt, một bộ trường bào màu đen lông léo đã vắt ở trên người hắn.

Bóng người biến mất.

Cùng lúc đó, cửa phòng cũng bị gõ vang.

"Tiểu Hoa, mẹ tiến vào được chứ?" Là tiếng của mẹ.

Không đợi ta đáp lại, mẹ đã đẩy cửa bước vào, ta có chút chột dạ kéo chăn xuống nửa người mình. Khi mẹ ta nhìn thấy quần áo hỗn độn trên sàn, lập tức đập chân ta.

"Sao con lại vứt quần áo trên sàn nhà như thế, ngày mai mặc vào sẽ bị nhằn dấm dỏ, rất khó coi."

Trong đầu ta hiện lên từng màn lúc này, mặt ta đột nhiên trở nên đỏ bừng.

A a a! Con quý chết tiệt kia! Sắc quý!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cung Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: An Ninh

Edit: Emily Ton.

Sáng sớm, ta bị tiếng chuông di động bên tai đánh thức.

"Xin chào?" Ai a, ai gọi ta vào sáng sớm như vậy.....

"Dung Hoa! Heo lười! Tỉnh dậy đi! Không phải cậu đã quên hôm nay chúng ta có hẹn, đúng không?"

Ngay lập tức ta bị tiếng rống to này đánh thức, tiếng hét tức giận truyền đến từ điện thoại là của An Ninh.

"Này? Này? Tiểu Hoa heo lười? Không phải cậu lại ngủ tiếp, đúng không?"

"Không, không." Ta vội vàng trả lời, tránh để An Ninh cho rằng, ta lại ngủ tiếp.

"Không là tốt nhất, mau chuẩn bị một chút rồi sẵn sàng đi, không phải hôm nay cậu đã rủ tớ đi mua sắm hay sao?"

Từ nhỏ, ta không bao giờ có thói quen ghi nhớ những gì cần làm, may mắn là hôm nay An Ninh đã gọi điện thoại cho ta, nếu không ta đảm bảo sẽ quên buổi hẹn hôm nay.

An Ninh, họ An tên Ninh. Chúng ta là bạn thân từ thời còn học trung học, vẫn luôn học cùng lớp với nhau, hơn nữa không biết có phải duyên phận hay không, chúng ta luôn ngồi cùng bàn với nhau, dần dần, chúng ta trở thành bạn thân không giấu nhau bất cứ điều gì.

Mặc dù chúng ta phải chia tay khi vào đại học, nhưng tình cảm giữa hai chúng ta vẫn không hề suy yếu, những lúc rảnh rỗi đều lên kế hoạch hẹn hò.

Ta xoay người rời giường, nhìn thấy thời gian vẫn còn, vì thế thoải mái trang điểm bản thân mình.

Khi ta rửa mặt, nhìn vào trong gương trên bồn rửa mặt, thấy chiếc vòng trên cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của mình đỏ như màu máu, tay kia không nhịn được bắt đầu chạm vào nó.

Tivi trong phòng khách đang phát sóng tin tức buổi sáng. Và vụ án trong đó, chính là vụ án mạng tại quán cà phê lúc trước ta từng làm bán thời gian.

Nguyên nhân về cái chết của Tiểu Hoàng, chính là bởi vì quá lao lực nên chết đột ngột. Ta ngồi vào trước bàn com, nhìn tivi đưa tin, nghĩ lại những gì xảy ra ngày hôm đó, trái tim ta gần như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tiểu Hoàng xoắn cổ trở thành con ác mộng không thể xóa khỏi lòng ta.

Ta đột nhiên nghĩ đến, trước khi đi vào quán cà phê, ta nhìn thấy bác quét dọn vệ sinh kia, khuôn mặt bác ấy âm trầm khủng khiếp, nghiêng người có thể nhìn thấy tròng mắt trắng dã.....

"Chào buổi sáng, Tiểu Hoa, mẹ vừa nấu cơm sáng xong, mau ăn khi còn nóng."

Tiếng của mẹ làm gián đoạn suy nghĩ của ta. Ta liên tục gạt đầu, ngăn chặn trái tim mình đang nhảy lung tung trong lồng ngực, không ngờ những hình ảnh khủng bố kia, lại khiến sau lưng ta toát ra một tầng mồ hôi.

Ta dùng xong bữa sáng lập tức từ từ đi tới điểm hẹn, từ rất xa đã nhìn thấy An Ninh vẫy tay về phía mình.

"Cậu rốt cuộc cũng tới, hôm nay nếu như tớ không gọi cậu rời giường, có phải cậu sẽ quên cuộc hẹn của chúng ta hay không?"

An Ninh nói một cánh tay với ta, làm bộ tức giận khi chất vấn ta. Nếu ta phải nói, cô ấy rõ ràng là mẫu hình đàn chị, chân dài và bộ ngực cỡ c. Nhưng cho dù như thế, có đôi khi cô ấy lại giống như chú chim nhỏ nép vào người, thật sự không thể chịu nổi.

"Được rồi, được rồi, là tớ sai."

Ta buồn cười vỗ vỗ mu bàn tay cô ấy, giữ chặt tay cô ấy và bắt đầu một ngày hẹn hò.

Đầu tiên là đi xem phim. Trên đường đi, chúng ta đã đi qua quán cà phê trước đó ta từng làm việc bán thời gian. Do cái chết ly kỳ của Tiểu Hoàng, quán cà phê cũng bị ảnh hưởng một chút. Hiện tại đang đóng cửa ngừng kinh doanh.

Những hình ảnh ngày đó một lần nữa xuất hiện ở trước mắt ta. Ta vội vàng lắc đầu, muốn xua đuổi hình ảnh xoắn cổ kia, cùng với tiếng cười không ngừng vang lên sau khi Tiểu Hoàng tắt thở.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động của An Ninh vang lên, cô ấy lấy di động từ trong túi ra, tiếp nhận cuộc gọi.

"Uy? A, gia gia."

"Cái gì..... hiện tại cháu đang đi chơi bên ngoài, đi cùng với bạn..... không tiện tới đó."

"Vâng..... được rồi, để cháu hỏi bạn ấy một chút."

Ta kinh ngạc nhìn An Ninh, cô ấy xấu hổ nhìn ta cười: "Xin lỗi Tiểu Hoa, gia gia bảo tớ tới cửa hàng của ông một lúc, có việc gấp, nhưng là tớ ngại để lại cậu một mình, cho nên....."

Ta sững sờ. Nếu ta nhớ không nhầm, gia gia của An Ninh có mở một cửa hàng, hình như là..... cửa hàng đồ liệt (quần áo liệt cho người chết)?

"Nếu cậu không muốn đi cùng, cũng không sao. Nhưng hôm nay đành xin lỗi cậu, tớ phải đi trước."

Ta nghe xong, mặc dù trong lòng có chút mâu thuẫn, nhưng vẫn gạt đầu, đồng ý đi cùng với cô ấy, sau khi mọi thứ xong xuôi có thể tiếp tục đi chơi nơi khác.

Khi ta tới trước cửa của cửa hàng u ám kia, lập tức nhìn thấy một ông lão tóc bạc đang nghiêng người ngồi ở trên ghế nằm, híp mắt lại, cầm quạt lá cọ và phe phẩy trong tay.

"Gia gia, chúng cháu đã tới."

An Ninh thét lên một tiếng với gia gia mình, ông lão lúc này mới mở mắt ra, nhìn thoáng qua ta. Khoảng khắc khi ánh mắt ông dừng lại ở trên chỗ cổ tay của ta, thân thể gầy còm đột nhiên nhảy dựng lên, nhanh chóng run rẩy.

Bộ đồ trắng đơn bạc đang đưa ở trên người ông, bởi vì bị sốc và khiếp sợ khiến khuôn mặt ông trở nên dữ tợn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: An gia gia là người âm dương

"Cái này..... cái này là....." Ngón tay của An gia gia run rẩy, phương hướng chỉ vào, chính là Hồng Ngọc Trắc trên cổ tay ta. Theo bản năng ta dùng một cánh tay khác che chiếc vòng tay lại. Lúc này ông ấy mới dần dần bình tĩnh lại.

"Gia gia, có chuyện gì xảy ra với ông vậy?"

An Nhi nhìn thấy gia gia nhà mình giống như bị trúng gió, cho rằng ông đã già nên bị phát bệnh, cô ấy cả kinh thất sắc bỏ nhào vào bên người ông, hét lên.

"Không sao..... ông không sao." Ông ấy hít thở thật sâu vài lần, đứng dậy từ trên ghế nằm, sắc mặt vốn tràn ngập sợ hãi biến mất trong mắt ông, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

Tay ông run rẩy, lấy ra một điều thuốc từ trong túi quần dài màu xám, nhưng bị An Ninh đoạt lấy: "Gia gia! Ông đừng hút thuốc, không tốt cho sức khỏe!"

Trong mắt người khác, khi ông mở cửa hàng kinh doanh áo liệm, đã được xem là một loại hành động rút ngắn tuổi thọ. Hiện tại, ông lại còn hút thuốc, thật sự..... khuyên như thế nào cũng đều không nghe.

Ông thở dài, nghĩ đến sự tiên đoán của mình vào sáng sớm hôm nay, cháu gái mình sẽ gặp phải kiếp nạn, vì thế nhanh chóng gọi nó quay về.

Ai biết, kiếp nạn lại là cái này.

An gia gia lại thở dài lần nữa, đôi mắt lớn như hạt đậu xanh gắt gao nhìn thẳng vào ta, sau đó ông xoay người, đi về phía trong tiệm.

"Các cháu đều vào đi."

Ta nhìn thoáng qua cửa hàng một cái, còn chưa kịp đi vào, đã có một luồng âm khí vụt ra từ bên trong cánh cửa. Ngay giữa căn phòng, có đặt một cái quan tài. Hơn nữa, trên quan tài này, còn chưa đặt nắp.

Có rất nhiều dải lụa trắng trắng treo trên ở hai bên, các tủ bên trái bên phải trong tiệm trưng bày rất nhiều thoi vàng được làm bằng giấy, những vòng hoa tang đủ kích cỡ được treo trên cửa tủ kính.

An Ninh muốn đỡ gia gia đi vào, nhưng ông ấy đẩy An Ninh ra, cong lưng đi vào. Ta do dự thật lâu, cuối cùng vẫn nhắc chân chuẩn bị đi vào cửa hàng áo liệm này.

Tuy nhiên, ta còn chưa vào cửa, những sợi âm khí kia không ngừng chảy xuôi về phía thân thể ta. Từ trước tới giờ ta chưa từng có loại cảm giác này. Hiện tại đang xảy ra chuyện gì?

Hơn nữa, luồng khí lạnh lẽo kia không ngừng chảy xuôi về phía bụng dưới của ta, ta không thể không dùng tay che kín bụng mình, ngăn nó lại.

An Ninh nhìn thấy ta ôm bụng và ngây ngốc đứng ở cửa, cô ấy lộn trở lại hỏi ta: "Xảy ra chuyện gì vậy? Bụng cậu không thoải mái hay sao?"

"An Ninh!"

An gia gia ngồi ở trên một cái ghế nhỏ trong cửa hàng, cao giọng quát An Ninh: "Đừng tới gần cô ấy, lại đây!"

Ta trực tiếp sợ ngây người, mà An Ninh cũng bị gia gia mình rống một tiếng sợ tới mức sững sờ tại chỗ, không biết gia gia nhà mình đang nói cái gì.

"Gia gia....."

"An Ninh, cô ấy không phải là người cháu có thể tiếp cận. Nghe lời ông và qua đây!"

An gia gia không ngừng vẫy tay về phía An Ninh, trong lòng ta có chút cảm giác ủy khuất.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao An gia gia lại thù địch với ta như thế?

Ta lập tức nhớ tới vừa rồi, biểu tình và bộ dáng khi ông ấy nhìn thấy chiếc vòng tay trên tay ta, trong lòng dường như lập tức hiểu rõ.

An Ninh không thể thuyết phục được gia gia mình, nhưng cũng không muốn thương tổn ta, đành phải hơi cách xa ta một chút, thật ra cũng chỉ cách ta một bước.

Cô ấy cũng không hiểu, tại sao gia gia nhà mình lại thù địch với bạn mình như thế. Một lúc trước đó đã bảo cả hai tiến vào, lúc sau lại không cho mình tới gần Tiểu Hoa.

"Cháu gọi là Dung Hoa?"

An gia gia hỏi ta, ta gật gật đầu, ông không nói gì thêm. Qua một lúc lâu, ông mới tiếp tục nói.

"Cháu biết thôn Môn Giới hay không?" Ta nghe thấy cái tên này, sững sờ.

Thôn Môn Giới, chính là tên ngôi làng quê hương ta, từ "Môn", chính là ám chỉ Quý Môn, mà "Giới", chính là đại biểu cho sự giao thoa giữa hai thế giới âm dương.

Bởi vì ngôi làng quê hương ta nằm ở nơi đó, vì thế nên mới có tên này.

Tuy nhiên, ba mẹ ta sẽ không thường xuyên nhắc tới tên này, vẫn luôn nói "quê hương", đoán chừng, bọn họ không muốn thôn này luôn cấm rể ở trong đầu ta, nên mới lựa chọn cố ý bỏ qua tên đầy đủ của nó.

Ta do dự gật gật đầu, giọng nói hơi thấp xuống: "Quê hương của cháu ở thôn Môn Giới."

"Vậy có phải cháu đã minh hôn với Diêm Vương hay không?"

An gia gia không hề tiếp tục quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi. Ta thiếu chút nữa đã bị sặc nước miếng của chính mình!

An Ninh suýt nữa té ngã trên mặt đất, cổ ấy lắc đầu trái phải, nhìn ta một lúc, lại nhìn gia gia mình một lúc, sau đó khòe miệng run rẩy, có chút khó tin nói: "Minh hôn gì vậy? Gã cho Diêm Vương là sao? Hai người đang đùa gì vậy?"

Ta bắt đầu có chút khần trương, bởi vì từ trên người An gia gia, ta cảm giác được một cỗ hơi thở kỳ lạ. Rõ ràng trên người ông ấy còn có hơi thở dương gian, nhưng lại có một luồng khí âm hàn rất được nặng che giấu ở trong đó.

Ta nghĩ đến tiểu gia hỏa ở trong bụng mình, không thể không đề cao cảnh giác, chân lập tức lùi ra sau vài bước.

An gia gia nhìn thấy sự cảnh giác của ta, giọng điệu lúc này mới chậm lại một chút, bộ mặt nghiêm khắc cũng dịu đi không ít.

"Cô gái, ông không có ác ý."

Ta cũng không bởi vì những lời này mà hoàn toàn thả lỏng tâm mình. An gia gia thấy vậy, đành phải thở dài, nghiêm túc nhìn ta.

"Tiểu Hoa, cháu có từng nghe nói về người âm dương hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Phát hiện ra tiểu gia hỏa

Edit: Emily Ton.

Người âm dương, cũng chính là những người sống gần âm phủ nhất. Nói một cách đơn giản, mặc dù bọn họ đang sống, nhưng có thể nhìn thấy quỷ, đôi mắt của người âm dương chính là như thế.

Đương nhiên, người âm dương chính thống nhất chẳng những có thể nhìn thấy quỷ, mà còn có thể giao lưu và tiếp xúc cùng với quỷ. Lợi hại hơn, bọn họ còn có thể xuất ra linh hồn của bản thân mình, đi tới âm phủ, dẫn đường giúp người vừa mới qua đời, tiện thể nhận vài lời tới thân nhân bọn họ.

Tuy nhiên, đa số bọn họ sẽ lựa chọn trở thành một nhà tâm linh, hoặc là người trừ tà.

Vì thế, người âm dương còn có một cách gọi khác —— người chỉ dẫn, người đưa đò.

Chỉ sợ An gia gia cũng là dạng người thế này, nếu như ta nhớ không lầm, lão vu bà trong thôn cũng là người âm dương.

"Ông là người âm dương?"

Ông ấy gật gật đầu, đặt chiếc quạt trong tay lên trên bàn nhỏ một bên, đôi mắt luôn nhìn vào chiếc vòng tay ở trên cổ tay ta.

"An Ninh, người bạn này của cháu không thể chơi được đâu."

An Ninh hiển nhiên vẫn trong tình trạng hỗn loạn, cô ấy nuốt nước miếng vài lần, ngón tay chỉ chỉ về phía ta, sau đó mới hỏi gia gia mình: "Gia gia, ông nói Tiểu Hoa đã minh hôn với Diêm Vương? Ông đang đùa đúng không?"

Cô ấy hiển nhiên vẫn không thể tin.

"Những lời như thế sao có thể nói đùa?!"

An gia gia cau mày, đầu tóc bạc trắng thưa thớt có cảm giác sắp dựng thẳng lên, ông ấy chỉ chỉ vòng tay trên cổ tay ta: "Cháu nhìn thấy cái vòng tay đó không, đó chính là đồ của âm phủ, vì thế nên ta mới bảo cháu cách xa cô ấy một chút, đừng đến quá gần."

"Cháu không giống gia gia. Gia gia vốn luôn tiếp xúc với những đồ vật linh tinh bên kia, vì thế, âm khí hay sát khí nặng một chút cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng An Ninh, cháu thì khác."

"Cháu là người bình thường, nếu như bị hơi thở không thuộc về dương gian xâm nhập tới, sẽ tổn hại tới thân thể của cháu."

An Ninh nhìn ta một cách đáng thương: "Nhưng, Tiểu Hoa....." Cô ấy vốn không phải là người mê tín, nói cô ấy tin vào một cái vòng tay sẽ khiến mình thương tổn, và phải từ bỏ một người bạn tốt bên mình gần mười năm, cho dù nói gì cô ấy cũng đều không muốn.

Ta có chút ngượng ngùng nhìn An Ninh, trong lòng không thể không cảm thấy có chút thương tổn. Ta đã nghĩ buổi hẹn hò hôm nay sẽ rất vui vẻ, cùng nhau tâm tình, giờ phút này đều tan thành mây khói.

"Không sao, An Ninh." Ta gượng cười, nhìn cô ấy.

"Tiểu Hoa....." An Ninh đứng bất động tại chỗ, không biết nên làm gì.

An gia gia đi tới, nắm lấy tay nhỏ của An Ninh trước khi đi về phía ta.

Khi ông ấy vừa mới đến gần ta một chút, lập tức giống như đã nhận ra điều gì đó, thân mình chấn động, mắt ông bắt góc ngoá về phía bụng nhỏ của ta.

Ta cả kinh, tay không tự giác sờ lên bụng mình, trái tim vừa mới buông xuống lại bắt đầu nhấc lên.

Mặc dù đã biết An gia gia là người âm dương, nhưng điều này không có nghĩa ông ấy nhất định là "người tốt".

Trên thế giới này, có rất nhiều người âm dương vì lợi ích của mình đã làm một số sự tình khiến người quỷ công phẫn. Có một số người trong số bọn họ, đã đoạt lấy những di nguyên từ những linh hồn đã chết. Một số người vì muốn có được lão bà, không màng tới đạo đức sẽ bắt đầu mua bán trên cơ thể phụ nữ. Thậm chí còn tàn hại một số phụ nữ lưu lạc, minh hôn cho những người đã chết.

Không ngờ ông ấy thật sự chú ý tới hài tử trong bụng của ta, chẳng lẽ.....

"Quả nhiên, thì ra là như thế."

Tầm mắt An gia gia không tiếp tục dừng lại ở trên bụng nhỏ của ta, thay vào đó dùng ánh mắt đan chéo nhau với ta.

Ông ấy nhìn chăm chăm ta hồi lâu, lúc này mới bắt đầu mở miệng: "Tiểu Hoa, chú ý bảo vệ tốt cho mình, đặc biệt là tiểu quý trong bụng người."

Ông ấy đã nhìn ra... nhìn ra trong bụng ta có thai nhi.

An gia gia, thật sự chỉ là người âm dương đơn giản như vậy hay sao?

Ta nhú mày nhìn ông, nhưng khuôn mặt ông ấy đã không còn biểu hiện của sự nghiêm túc, giọng điệu cũng dịu đi không ít.

"Cháu là bạn của An Ninh, chỉ sợ An Ninh sẽ không thể qua lại và tiếp xúc thân mật với cháu quá nhiều như trước. Nhưng ông là gia gia An Ninh, vì thế vẫn có thể giúp đỡ cháu một chút."

An Ninh đã hoàn toàn bối rối. Tuy nhiên, sự trao đổi giữa ta và gia gia cô ấy, bằng cách nào đó cô ấy vẫn có thể hiểu được rõ ràng toàn bộ bức tranh.

Ta minh hôn với Diêm Vương, hơn nữa, còn đang mang thai.

An Ninh ngây ngốc đứng ở bên kia, nhìn xem ta một hồi, lại nhìn xem gia gia cô ấy một hồi, trên mặt tràn ngập khó tin.

"Gia gia, ông là người âm dương..... Tiểu Hoa, cậu là thê tử của Diêm Vương..... Hai người rốt cuộc có xem ta là cháu hay và bạn thân hay không?! Loại chuyện như thế này nhưng không hề nói cho ta biết, giấu ta khiến ta thật khó xử!"

An Ninh nhăn mặt nhìn ta, ta đành phải bắt đắc dĩ thừa nhận tất cả: "Tớ là người hiện đại, vẫn luôn không tin quỷ thần. Nếu như tớ nói cho cậu, hơn phân nửa cậu cũng sẽ không tin, chắc chắn sẽ xem tớ đã bị thần kinh."

"Cho đến khi tớ..... gần đây gặp phải một số sự cố, vì vậy mới tin."

Thần kinh của ta vẫn luôn căng chặt rồi cuộc cũng được thả xuống, cúi đầu nói nhỏ, giọng điệu rất yếu mềm. Trên mặt An gia gia hiện lên một nụ cười trấn an, gật gật đầu với ta: "Cháu gái, ông biết, cháu nhất định đã gặp phải rất nhiều sự kiện. Tuy nhiên, nếu như sau này gặp phải điều gì nguy hiểm, cháu có thể tới tìm ông."

"Ông nhất định sẽ cố hết sức giúp cháu."

"Cháu thì sao?" An Ninh nắm lấy cánh tay gia gia, lắc lắc, "Cháu không muốn tách ra khỏi Tiểu Hoa."

"An Ninh."

An gia gia bắt đắc dĩ nhìn cháu gái bên người, ai ngờ, cô ấy đã lườm ông mình một cái, nói với ông nhà mình: "Nếu cháu sớm biết được điều này, cháu cũng sẽ trở thành người âm dương!"

"Nói hươu nói vượn!"

An gia gia tức giận đến nổi râu bay tán loạn, ông ấy dùng ngón tay búng mạnh vào trên trán của An Ninh: "Cái đầu nhỏ này đang suy nghĩ gì vậy!"

"Người âm dương tuyệt đối không tốt giống như cháu nghĩ, mỗi ngày có thể nhìn thấy quỷ lơ lửng ở trước mắt, nếu như thể chất tâm linh cực kỳ ưu tú, còn có thể chạm vào những tiểu quỷ đó."

"Tuy nhiên, quỷ ở trong dương gian, có rất nhiều ác quỷ, chẳng những lớn lên rất xấu, còn sẽ tàn hại người sống. Cháu có chắc là muốn làm người âm dương?"

An Ninh nháy mắt không nói câu nào, An gia gia bắt đắc dĩ vuốt ve đầu cô ấy, nhìn thấy bộ dáng cô ấy có thể muốn khóc bất cứ lúc nào, đành phải thối lui một bước.

"Được rồi, khi ở chung với Tiểu Hoa, đừng quá gần gũi với cô ấy, đặc biệt là vòng tay bên người cô ấy."

Ta nhìn thấy khuôn mặt An Ninh lập tức giống như được chiếu sáng bởi một tầng tia nắng ấm áp, nở rộ như một đóa hoa.

"Cảm ơn gia gia!"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Điện thoại quỷ dị

Edit: Emily Ton.

Bầu trời trở nên tối dần, An gia gia thấp lên một ngọn nến, ánh sáng mờ nhạt đung đưa theo ngọn nến.

An gia gia đã ở trước bàn may vá vài liệm, đứng yên thật lâu, ta và An Ninh chuyển tới hai cái ghế nhỏ, ngồi ở cửa, bắt đầu trò chuyện.

An gia gia thỉnh thoảng lại ngoắc cổ cửa, An Ninh là người luôn cố nhích gần tới ta, mỗi lần như vậy, An gia gia đều luôn lên tiếng, nhắc nhở cô ấy chú ý khoảng cách với ta.

"Tiểu Hoa, trời không còn sớm nữa, cháu nên trở về sớm một chút đi thôi."

Ông ấy cầm thước đo, vẫy vẫy tay về phía ta.

Ta cũng cảm thấy trời đã bắt đầu tối, lúc này trở về, có thể sẽ vừa kịp cơm chiều ở nhà, không cần ba mẹ phải chờ đợi ta.

Ta chia tay với An Ninh và An gia gia trước khi đi đến trạm xe buýt về nhà. An Ninh thuận đường tiễn ta một đoạn, khi tới phía sau tấm biển quảng cáo che lấp trạm xe, cô ấy lập tức ôm lấy ta. Ta bị hành động đột ngột của cô ấy dọa sợ.

"Tiểu Hoa! Mặc kệ gia gia mình nói gì đi nữa, mình vẫn muốn nói riêng với cậu!"

Khuôn mặt cô ấy ửng đỏ, ta còn đang lo lắng vòng tay của mình có khả năng làm hại tới cô ấy, bước chân di chuyển ra sau vài bước, hiển nhiên, cô ấy

cũng chú ý tới, trong mắt xẹt qua biểu tình bị tổn thương.

"Mình không quan tâm vòng tay này của cậu sẽ làm gì mình. Dung Hoa, cậu vẫn luôn là bạn của mình, biết không! Cậu ngàn vạn đừng suy nghĩ quá nhiều."

Cô ấy mỉm cười khi nói với ta, trong lúc nhất thời, ta có cảm giác mắt mình ẩm ướt, trái tim ấm áp.

Kiếp này, có thể có một người bạn tốt như vậy, thật sự là quá tuyệt vời.

Khi xe buýt tới, ta lên xe vẫy tay chào tạm biệt cô ấy, sau đó tìm một chỗ phía sau xe buýt ngồi xuống, tiếng di động trong túi lập tức vang lên âm ỉ.

Ta cầm lấy di động, nhìn thấy hiện lên người gọi là ông chủ của quán cà phê, trái tim bất giác bắt đầu căng thẳng. Rốt cuộc, quán cà phê kia, có những hồi ức khủng bố khó quên của mình.

Tay ta run rẩy khi nhấn máy, đặt điện thoại ở bên tai, từ tai nghe truyền đến giọng nói quen thuộc của người đàn ông trung niên.

"Xin chào? Có phải Tiểu Hoa hay không? Tôi là ông chủ Trương."

"Ông chủ, tôi đã thôi việc, ông gọi điện thoại cho tôi là....."

Không biết có phải do tác dụng trong lòng ta hay không, ta luôn cảm thấy tiếng nói phía bên kia rất trầm thấp, khàn khàn, nghe qua thực sự không thấy thoải mái. Hơn nữa, tín hiệu cũng dường như hơi yếu, có thể nghe được tiếng ồn rì rì qua điện thoại.

"Tôi đang ở quán cà phê..... không mang theo chìa khóa, chìa khóa dự phòng có phải ở chỗ cô hay không? Phiền cô mang tới đây một chuyến."

Ta vừa nghe nói như thế, lập tức nhớ tới, sau khi ta bỏ việc ở quán cà phê, dường như đúng là chưa trả lại chìa khoá dự phòng.

Là do sơ sót của ta. Vì vậy, ta không suy nghĩ nhiều, vội vàng vừa dùng một tay tìm kiếm trong túi, vừa nói lời xin lỗi với ông chủ Trương.

"Xin lỗi ông chủ, nếu vậy bây giờ tôi sẽ qua đó một chuyến."

"Được..... tôi chờ cô ở quán cà phê."

Ta ngẩng đầu lên nhìn vào bản đồ tuyến đường của xe buýt, vận khí của ta không tệ, tuyến đường của chiếc xe này vừa lúc đi ngang qua quán cà phê.

Ta quyết định xuống xe gần một khu dân cư nhỏ, khoảng cách từ đó đến quán cà phê không xa, xuống xe sau đó đi bộ một chút là đến nơi.

Ta đã tìm được chìa khoá ở trong túi của mình, chờ lát nữa đến trạm và xuống xe sẽ đi thẳng đến quán cà phê, sau đó đưa chìa khoá cho chủ quán.

Khi ta xuống xe, trời đã bắt đầu tối, những chiếc đèn bên đường đã được bật sáng lên, ta vội vàng vòng qua khu dân cư nhỏ, chạy tới quán cà phê.

Trước quán cà phê cực kỳ vắng lặng, ngay cả một bóng người đều không thấy.

Đi? Ông chủ ở đâu? Không phải nói rằng sẽ chờ ta ở cửa hay sao? Vì sao không thấy người đâu?

Ta đi tới cửa của quán cà phê, dán mắt ở trên cửa kính. Trong tiệm vốn nên sáng đèn nhưng lại tối đen, mơ hồ có thể nhìn thấy quầy thu ngân chỗ gần lối vào.

Ta cầm lấy di động, gọi điện thoại cho chủ quán.

"Xin chào, số điện thoại mà bạn đang gọi đã ngừng hoạt động."

Ta lập tức tròn tròn đôi mắt, nhìn lại tất cả những cuộc gọi vừa rồi, thật sự đúng là số di động của chủ quán, nhưng vì sao ta lại không gọi được cho ông ấy? Chỉ vừa mới trôi qua 10 phút, di động đã ngừng hoạt động?

Ta nhìn một mảnh tối đen trong tiệm, trong lòng đột nhiên sinh ra một chút sợ hãi. Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy, có chút kỳ lạ, đặc biệt là cuộc điện thoại vừa rồi có chút quỷ dị.

Đột nhiên, một bóng đen loé lên từ bên trong quán cà phê, ta sợ tới mức lùi về phía sau vài bước, sau lưng toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Vừa rồi..... vừa rồi, đó là.... là cái gì.....

Ta nuốt một ngụm nước miếng, lấy điện thoại gọi cho chủ quán lần nữa, nhưng của điện thoại vẫn không thông được. Ta chịu đựng sự khó chịu mãnh liệt, nhìn trái lại nhìn phải, không nhìn thấy bóng dáng chủ quán, vì thế đang định rời đi.

Ai ngờ, khoảnh khắc ta vừa quay đầu đi về phía cửa kính của quán, ta nhìn thấy có một cửa sổ không bị rèm che lại, một luồng ánh sáng rực rỡ tản ra, đột nhiên chiếu sáng toàn bộ phía bên trong quán.

Nhưng, đây không phải là điểm quan trọng nhất, điều khiến ta đặc biệt sợ hãi chính là, vị trí chỗ cửa sổ lúc này mà ta đã dựa vào, có một thanh niên nhợt nhạt, đang nghiêng người bất động dựa vào trên ghế. Chiếc cổ bị xoắn thành một độ cong rất quý dị, đầu treo ở trên ngực, cặp mắt không có đồng tử, chỉ có lòng trắng, cứ như vậy nhìn ta.

Đó là..... đó là Tiểu Hoàng!

Ta sợ hãi đến nỗi hai chân run rẩy, thật sự muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Ai ngờ, ta còn chưa kịp nhấc chân bước đi, cánh cửa vốn dĩ bị khoá chặt sau lưng đột nhiên mở ra, một luồng lực cực mạnh kéo ta vào trong!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thủ Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sắc quỷ, mau tới cứu ta!

Edit: Emily Ton.

Ta bị kia lực lượng vô hình kia kéo vào, thân thể mất thăng bằng, đặt mông ngã ngồi ở trên sàn nhà. Đá cẩm thạch lạnh lẽo trên sàn khiến mông ta tê dại.

Cửa quán cà phê lập tức bị đóng lại, ta vội vàng bò dậy từ trên sàn nhà, đẩy mình tới cánh cửa, dùng sức đập!

"Thả ta ra ngoài! Thả ta ra ngoài!" Vì sao lại như vậy, ta chỉ tới để đưa chìa khóa, vì sao lại rơi vào tình huống này? Ta đã trêu chọc phải người nào rồi?!

Ta điên cuồng đập trên cửa kính của quán cà phê, nhìn thấy ven đường vẫn có người qua lại, rõ ràng cửa bằng kính, nhưng bất luận ta dùng sức đánh vào cửa như thế nào, tiếng "rầm rầm" vang lên, cho dù có người quay đầu nhìn lại, cuối cùng vẫn dường như không nhìn thấy ta, xoay người rời đi.

Bọn họ..... thật sự không thể nhìn thấy ta sao?

Trái tim ta trở nên căng thẳng, động tác trên tay cũng dừng lại. Ta vặn vẹo cổ, máy móc quay đầu lại, tốc độ cực kỳ thông thả, nhìn về phía Tiểu Hoàng đang ngồi. Bởi vì khăn trang, chớp mũi ta thậm chí nhìn ra những hạt mồ hôi rất lớn.

Tiểu Hoàng biến mất, nhưng điều đó không khiến ta cảm thấy nhẹ nhõm.

Thân thể cứng đờ giống như cục đá, bước chân không dám hoạt động chút nào.

Trong lúc nhất thời, ta không biết nên làm gì, đầu óc ong lên, trong đầu trống rỗng.

Sau một lúc lâu, ta mới nghĩ đến, di động vẫn đang nằm ở trong tay mình, ta có thể gọi điện cho ba mẹ! Để họ tới đây cứu ta!

Ai ngờ..... Khi ta nhìn thấy phía góc bên trái của di động hiện lên dòng chữ "không có dịch vụ", trái tim ta trực tiếp rớt vào hầm băng.

"Ta..... ta sẽ không thật sự gặp quỷ, đúng không?" Ta đột nhiên nghĩ tới một loạt sự kiện khủng bố phát sinh tại quán cà phê lúc trước, dường như ta có thể cảm nhận được từng đợt gió âm lạnh vờn quanh.

Rõ ràng là một ngày mùa hè nắng nóng, vì sao nơi này lại lạnh hơn cả máy lạnh. Ta không thể không khoanh tay trước ngực, xoa xoa cánh tay đang nổi da gà.

Bốn phía là một mảnh đen nhánh rất an tĩnh, ta không biết đến tột cùng đã xảy ra sự tình gì. Quán cà phê này giống như tách khỏi thế giới nơi ta đang sinh sống, tạo thành một không gian khác.

Tất cả các phương pháp cầu cứu đều đã bị chặn đứt, ta nắm chặt di động trong tay, loại cảm giác lo lắng nguy hiểm không ngừng lan tràn trong trái tim ta, ta hít sâu vài hơi.

"Bình tĩnh..... bình tĩnh lại, Dung Hoa."

Ta còn nhớ rõ nguồn điện trong quán cà phê, qua đó bật đèn lên, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Ta đành phải cố gắng giữ ý thức, di chuyển về hướng mình đã quen thuộc.

Không biết có phải vì tác dụng tâm lý hay không, ta có cảm giác càng đi gần tới khu vực nghỉ ngơi của nhân viên, nhiệt độ bốn phía càng ngày càng thấp!

"Bảo bảo*, con nhất định phải bảo hộ mẹ." Ta bắt đầu hối hận về quyết định này của mình, ta thật sự rất muốn tìm được một cái búa, trực tiếp phá nát

cửa kính và lập tức trốn thoát khỏi nơi này!

(*): chỉ em bé trong bụng.

Ta vuốt ve bụng nhỏ, từ từ di chuyển về phía khu vực phòng nghỉ của nhân viên.

Đột nhiên! Ta cảm giác được một luồng gió âm lạnh nhanh chóng thổi qua phía sau cổ mình, thân thể ta đột nhiên căng thẳng, đầu óc là một mảnh hỗn loạn!

Sau lưng, có vật gì sao?

Ta không dám quay đầu lại, trong lòng quả thực muốn khóc!

Sắc quý ngu ngốc kia! Ngày thường chỉ biết chiếm tiện nghi ta, nhưng tới thời điểm quan trọng, người đang ở nơi nào?!

Mặc dù trong lòng ta không ngừng kêu rên, nhưng ta vẫn còn bản năng khom người về phía trước, muốn bảo vệ tiểu gia hỏa trong bụng.

Ngay lập tức, ta có cảm giác luồng gió âm lạnh dần dần lan tràn từ cổ xuống sườn vai ta, bởi vì ta rất khản trương, vì thế trên đầu toát ra một tầng mồ hôi tinh mịn, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập hỗn loạn.

Ta ngẩng đầu, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trên cửa kính, lập tức sợ tới mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đã ngã ngồi ở trên sàn nhà!

Chỉ thấy, chiếc cổ của Tiểu Hoàng đã bị bẻ cong treo ở trên vai ta, đầu của hắn cứ như thể dán ở trên sườn vai ta, cặp mắt chỉ có tròng trắng bắt đầu chảy ra máu đỏ tươi.

Bên tai ta truyền đến tiếng âm trầm phá gió: "Hoa..... Dung Hoa..... vì sao cậu không cứu tớ..... không phải chúng ta là bạn tốt hay sao....."

Ta rốt cuộc không nhìn được nữa, ôm bụng đẩy cửa phòng nhân viên ra và chạy vào trong, nước mắt ào ào chảy xuống từ trên mặt mình.

"Sắc quý chết tiệt! Cứu ta!"

Tiểu Hoàng vẫn còn bẻ cong cổ, theo sát phía sau ta, mỗi vài bước đi, hắn là có thể trượt được một khoảng cách khá lớn, máu trên mặt nhỏ giọt chảy xuống sàn nhà.

Ta rốt cuộc chạy tới chỗ mở chốt nguồn điện, trái tim ta nhảy mất bình tĩnh lại.

Hừ! Không phải nói quý sợ ánh sáng sao! Hừm..... cho dù không sợ, tốt xấu cũng có thể cho ta chút can đảm!

Ta vội vàng kéo công tắc nguồn điện lên, ai ngờ! Thông qua vách tường trắng dày, ta nhìn thấy được ánh sáng của đèn trong tiệm.

Là màu tím âm đạm, loại màu sắc âm lạnh này, chiếu vào trong phòng, toàn bộ màu vàng ấm áp điều đã biến mất!

Chuyện gì đang xảy ra?! Ánh sáng này là gì? Vì sao lại có màu này?

Hơn nữa, ta có cảm giác sau lưng mình, hình như có vật gì đang ép gần tới mình.

Là Tiểu Hoàng sao.....

Trước mắt đã không còn đường lui, ta cần phải chạy ra bên ngoài, nhưng sau lưng ta đang có quý!

Ta hít thở thật sâu vài cái, nhắm mắt lại!

Không cần lo cho Tiểu Hoàng! Trực tiếp chạy ra bên ngoài, chỉ cần không mở mắt ra, sẽ không nhìn thấy quý!

Ta đột nhiên quay đầu lại, còn chưa cất bước, người đã đụng vào một vật rắn chắc lạnh băng, một đôi cánh tay mạnh mẽ dùng sức nắm lấy vòng eo ta.

Ta kinh hoàng thất sắc, sợ hãi hét lên: "Buông ta ra! Buông ta ra!"

"Hoa nhi, là ta." Một giọng nam nhân quen thuộc truyền đến. Di, có chút giống với giọng của sắc quý.

Ta từ từ mở mắt ra, rốt cuộc, một chiếc mặt nạ quen thuộc xuất hiện ở trước mắt mình, thân ảnh cao lớn kia đang ôm chặt lấy người ta.

Vì sao, khi ở bên người hắn, ta có thể cảm nhận được cảm giác an toàn như thế, rõ ràng sự ôm ấp của hắn lạnh như vậy, cứng như vậy.....

"Oa! Có quý đuổi theo ta, ma quý nhà ngươi sao tới chậm như thế!" Ta nhào vào trong lòng ngực hắn, bắt đầu gào khóc.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thủ Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tiểu Hoàng gặp nạn

Edit: Emily Ton.

Diêm Vương cúi đầu, sau khi nhìn thấy ta khóc nước nỡ, khuôn mặt giấu ở dưới mặt nạ trở nên dịu hơn, những lời trách cứ bên miệng cũng đã biến mất.

"Nếu người không tới cứu ta, ta đã bị Tiểu Hoàng hại chết!"

Cánh tay ta ôm hân càng chặt, tay đẹp của nam nhân vuốt ve đầu tóc ta.

"Ta sai, Hoa Nhi, nàng đừng khóc nữa, là ta đã tới chậm "

Tiếng khóc của ta vẫn không ngừng lại, nam nhân kéo ta ra khỏi lồng ngực hân, ngón tay nắm lấy cằm ta, hơi nâng đầu ta lên.

Nhưng khi hân nhìn thấy hai mắt ta đầm lệ, trái tim lập tức mềm xuống, tuy nhiên bản tính của hân vẫn rất ác liệt, trong miệng thoát ra hơi thở lạnh băng, uy hiếp ta: "Nếu nàng còn tiếp tục khóc, ta sẽ hôn môi nàng "

Một câu này, thật sự rất kỳ hiệu, ta bị dọa sợ đến nỗi lập tức ngừng khóc thút thít, nhưng, bởi vì cực kỳ kinh hoàng, ta vẫn phải hít thở một hơi thật mạnh, sau đó mới..... hung hăng đánh hân một cái!

Ta lập tức che mặt mình lại, khuôn mặt nóng bỏng trở nên đỏ bừng, không dám nhìn sắc quý, rất sợ sẽ nhìn thấy một đôi mắt cười nhạo bốn cọt.

Ai biết, hân lại ấn mặt ta vào trên bộ ngực dày rộng của hân.

"Nàng là vương hậu của ta, ta đương nhiên sẽ không để nàng phải chịu tổn thương."

Nghe những lời nói âu yếm này của sắc quý ở bên tai mình, sức nóng trên mặt ta càng thêm nghiêm trọng.

"Hoa..... Dung Hoa..... vì sao cậu không cứu tớ..... vì sao?."

Giọng nói của Tiểu Hoàng dần dần truyền đến, thân thể của ta run lên, nam nhân mang mặt nạ nhìn về phía Tiểu Hoàng đang đứng cách đó không xa.

"Tim chết, thật to gan, cũng dám hãm hại vương hậu và hài tử của bốn vương!"

Hân đang muốn giơ tay lên, ý muốn một chiêu đánh gục Tiểu Hoàng, ta lập tức nắm lấy cánh tay hân, dò đầu ra từ trong lồng ngực hân, nhưng ta vẫn không dám nhìn vào mắt Tiểu Hoàng.

Mắt không có đồng tử thật sự quá khủng bố! Mắt tràn ra máu cũng vậy!

Ta không nhìn vào mắt Tiểu Hoàng, chỉ dùng giọng nói run rẩy mở miệng: "Tiểu Hoàng..... cái chết của cậu thật sự không phải do tớ làm, vì thế xin cậu đừng tiếp tục oán lấy tớ."

Ta vẫn luôn nghe thấy Tiểu Hoàng nói câu cứu hân, trong lòng cảm thấy sự tình không hề đơn giản. Ngày thường khi ta vẫn còn làm ở quán cà phê, Tiểu Hoàng vẫn luôn chăm sóc ta, cho dù bản thân ta luôn vụng về chân tay, luôn phạm sai lầm, Tiểu Hoàng đôi khi cũng đổ lỗi cho ta. Ta lập tức hỏi một cách nghi ngờ: "Có phải ai đó đã giết chết cậu hay không?."

"Giết chết tớ..... là tên đáng ghét kia..... ông ta đã khiến tim tớ ngừng đập..... chính ông ta đã giết chết tớ! Cậu vì sao không cứu tớ....."

Quả nhiên, có người đã giết chết Tiểu Hoàng.

Ta cảm giác được thân thể bồn chồn của sắc quý, vội vàng giữ chặt, không cho hân nhúc nhích.

"Là ai đã giết chết cậu?"

Cái chết của Tiểu Hoàng không hề đơn giản, nhưng, tin tức trong TV lại nói rằng Tiểu Hoàng bị chết đột ngột. Vậy thì ai đã giết chết cậu ấy?

"Ông ta..... ông ta đang ở chỗ này, đang ở chỗ này, ông chủ đang ở trong văn phòng..... rất lớn, rất lợi hại..... tớ hoàn toàn không thể kháng cự lại ông ta."

Ta ngừng đầu lên nhìn sắc quý: "Tiểu Hoàng đã bị giết chết, ta không thể cứ mặc kệ ngồi xem. Lúc trước cậu ấy đối xử với ta rất tốt, luôn chăm sóc ta." Xem ra, vừa rồi Tiểu Hoàng đi theo ta, cũng không phải là muốn lấy mạng ta, mà là muốn tìm kiếm sự giúp đỡ.

Chẳng trách cậu ấy vẫn không rời khỏi quán cà phê, thì ra cậu ấy còn muốn báo thù, còn có tâm nguyện chưa hoàn thành xong.

Vì thế, cậu ấy gọi điện thoại cho ta, cú điện thoại ấy không phải là từ ông chủ cửa hàng, mà là của Tiểu Hoàng.

Mặc dù Tiểu Hoàng nói đứt quãng, ta không hiểu được hết toàn bộ, nhưng ta vẫn có thể nắm giữ mấy từ mấu chốt —— "Văn phòng của ông chủ", "Thật sự rất lớn, rất lợi hại".

Nam nhân cúi đầu, nhìn thấy ta đã dần dần bình tĩnh lại, không thể không thở dài: "Vừa rồi nàng còn sợ muốn chết, hiện tại sao đã muốn giúp hần."

Ta có chút xấu hổ sờ soạng gương mặt mình, ban đầu ta còn tưởng rằng Tiểu Hoàng tới đây muốn làm hại mình, đương nhiên là sợ đến muốn chết. Hơn nữa, ta là một cô gái, không phải là đàn ông. Ta đảm bảo, nếu như đó là đàn ông, khi nhìn thấy một con quỷ đang đuổi sau lưng mình, cũng sẽ chạy trốn nhanh nhất có thể, ai sẽ không sợ?

"Giúp hần đi." Ta kéo kéo ống tay áo to rộng của sắc quỷ, hần không tiếp tục nhắm vào Tiểu Hoàng nữa, hần thỏa hiệp.

"Xem ra, vật đã hại chết hần, đang ở trong văn phòng của ông chủ?"

Ta kinh dị nhìn Tiểu Hoàng: "Cậu có thể nói một câu cụ thể hay không, đến tột cùng là thứ gì đã hại chết cậu?"

Đầu của Tiểu Hoàng lắc lắc, lặng lẽ xoay người, hai chân bay trên không, di chuyển về phía văn phòng, nhìn cậu ấy di chuyển một khoảng cách xa, ta cực kỳ kinh ngạc.

Thì ra trên đời này thật sự có quỷ, hơn nữa quỷ còn có kỹ năng đặc biệt này!

Ta trộm ngó mắt sắc quỷ bên người, một người bình thường đã có loại năng lực như vậy, vậy thì sắc quỷ này thì sao?

Lợi hại nhất âm phủ, còn không phải là Diêm Vương sao.....

Nam nhân đã nhận ra ta đang trộm ngắm hần, cánh tay ôm lấy vòng eo ta càng chặt.

"Hoa Nhi, đừng hoài nghi năng lực của vi phu, ta có thể khiến nàng mấy ngày không xuống giường được."

Ta thiếu chút nữa đã phun ra máu, ta nào phải hoài nghi năng lực trong khía cạnh này của hần!

Tiểu Hoàng hoàn toàn không bị ảnh hưởng của ta và Diêm Vương, nhưng khi đã tới cửa văn phòng, Tiểu Hoàng lập tức run rẩy giống như hình nhân giấy, ngồi xuống cách cánh cửa không xa.

"Ông ta..... ông ta đang ở bên trong, thật sự rất khủng khiếp."

Ta đang muốn dùng tay đầm ngực sắc quỷ, ai ngờ chỗ bụng nhỏ đột nhiên dao động một trận, khiến ta phải lập tức ngồi xổm xuống mặt đất, hai tay che kín bụng mình.

Diêm Vương dường như đã cảm nhận được điều gì đó, vội vàng cúi xuống chăm sóc ta.

"Hài tử..... vừa rồi hình như nó bị giật mình." Kỳ lạ, cái bụng này rất phẳng, trước kia chưa từng có sự sống mãnh liệt như thế, hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hần cau mày, mắt nhìn về phía cánh cửa gỗ đóng chặt, giọng điệu nghiêm túc nói: "Là gia hỏa nào lợi hại như vậy, sao lại xuất hiện ở chỗ này."

Nơi này không giống như là nơi có cực âm nguy hiểm, loại quỷ có cấp bậc như thế không nên xuất hiện ở đây.

Và tiểu gia hỏa trong bụng ta, rất có thể đã chịu ảnh hưởng bởi thứ bên trong cánh cửa, mới dao động mạnh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ác quỷ quấy phá

Edit: Emily Ton.

Ta nghe thấy những lời Diêm Vương nói, trong lúc nhất thời ngậm ngẫn cả người.

Ta đột nhiên nghĩ đến, thời điểm khi khởi công xây dựng khu dân cư nhỏ gần đó, từng xảy ra không ít sự cố. Chủ yếu là nghe thấy một số người dân bản

địa nói với ta, nơi đó đã từng là một bãi tha ma. Nhưng sau khi các công ty bất động sản muốn mở rộng kinh doanh, đã xây dựng một cách điên cuồng. Do đó, bãi tha ma đã bị phá hủy và thay vào đó là khu dân cư nhỏ này.

Tại lối vào khu dân cư được dựng tám pho tượng ngựa bằng đồng, giống như chính là vì muốn trấn áp âm khí nơi này.

Ngay từ đầu, căn bản không có người nào mua nhà ở khu dân cư nhỏ, nhưng sau một thời gian dài, giá nhà tăng vọt và những căn nhà ở khu ấy đã được bán hết.

Quán cà phê rất gần khu dân cư nhỏ, có thể nói rằng cửa hàng đầu tiên phía nam của công chính là quán cà phê này. Chẳng lẽ, có linh hồn nào đó từ bãi tha ma cũ tới đây tác quái?

Diêm Vương cúi đầu, dò hỏi ta: "Như thế nào, có đỡ hơn không?"

"Àn." Ta gật gật đầu, chậm rãi đứng dậy, nhìn cánh cửa trước mắt và Tiểu Hoàng đang run rẩy lơ lửng bên ngoài cánh cửa, cảm thấy cậu ấy rất đáng thương.

Đã chết rồi nhưng không thể giải thoát, chỉ có thể không ngừng bồi hồi ở lại quán cà phê. Hơn nữa, nơi này còn tồn tại một hồn quỷ cấp bậc còn cao hơn so với cậu ấy, chẳng trách cậu ấy đã gọi điện thoại cho ta.

Nam nhân giống như đã nhìn ra tâm tư của ta, hần gật gật đầu với ta, ngón tay vuốt ve gương mặt ta.

"Chuyện nàng muốn làm, ta sẽ không ngăn cản nàng."

"Vậy người....." Sẽ giúp ta sao?

Ta ngẩng đầu nhìn hần, khoe miệng hần hơi gọi lên, cho dù ta không thể nhìn thấy khuôn mặt hần, ta cũng có thể nhận ra được, hần đang cười với ta.

Bởi vì, ánh mắt hần không lừa được ta.

"Hoa Nhi, ta là phu quân của nàng, ta không giúp nàng thì giúp ai?" Nam nhân nói xong những lời này, đột nhiên nâng tay lên, một luồng gió rất mạnh thổi quét về phía ván cửa, chỉ nghe thấy một tiếng bịch, cửa đã bị một lực lượng vô hình mở ra.

Ta khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức cảm thấy, nam nhân bên người có chút nam tính. Quả nhiên, sắc quỷ rất lợi hại.

Bên trong cánh cửa là một mảnh đen nhánh, nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy có một đám sương mù màu đen như thể đang vụt ra ngoài theo cánh cửa, ta không nhìn thấy rõ cảnh tượng trong văn phòng, chỉ có thể nghe thấy bên trong truyền ra từng tiếng than nhẹ.

Áp lực, đau đớn kịch liệt. Càng khiến ta khó có thể chịu đựng chính là, âm thanh này đang dần dần lan rộng vô cùng. Lúc đầu trầm thấp sau đó dần trở nên bén nhọn, trong tiếng hỗn loạn của nam nhân dường như còn trộn lẫn với tiếng gào rống thống khổ của nữ tử và tiếng khóc của hài tử.

Ta không nhịn được, dùng hai tay ngăn chặn lỗ tai, cau mày.

Những âm thanh này rất khó nghe, cảm giác như màng nhĩ đang muốn nổ tung, cho dù ta dùng hai tay che lại, đều không thể giảm bớt âm lượng của tiếng ồn đó.

"Ngô? Mau xem, là ai đang tới."

Một giọng nói vừa giống nữ nhân lại giống nam nhân, vang lên từ trong màn sương đen.

"Ồ..... vật đại bổ. A, không ngờ tự mình đưa tới cửa, ha ha ha....."

Sau khi ta nghe được những lời này, lập tức liền biết, mục tiêu của ác quỷ này là ai! Không ngờ nó đang theo dõi hài tử trong bụng ta!

Sắc quỷ che chắn ta sau lưng, xung quanh thân thể bắt đầu nhấc lên từng đợt gió lạnh băng, bí mật mang theo lực đạo cực mạnh, tay nhỏ mảnh khảnh của hần đặt ở trên mặt nạ của mình, sau đó chậm rãi tháo xuống, lộ ra dung nhan thịnh thế của hần.

"Cái gì! Không ngờ Diêm Vương lại ở chỗ này! A..... Ta nói người biết! Người không thể nào ngăn cản ta cắn nuốt món ngon kia! Người không thể tranh đoạt với ta!"

Ác quỷ nhận ra thân phận sắc quỷ, cảm xúc lập tức bị mất không chế, âm thanh rống to bén nhọn, ta vẫn luôn che lỗ tai lại, nhưng vẫn bị chấn đến nỗi hai lỗ tai đều chảy ra máu.

"Hừ! Hài tử của bốn vương, người cũng dám mơ tưởng."

Sắc quỷ vươn tay tái nhợt, chộp về phía ác quỷ, không đợi ta nhìn thấy rõ ràng, một hình bóng ở trong màn sương đen đột nhiên xẹt qua, cùng với một tiếng gào rống bén nhọn, đám sương đen bùng một tiếng, biến mất.

Một kích trí mạng!

Thân mình Tiểu Hoàng ngừng run rẩy, sợ hãi ngẩng đầu, sau khi cậu ấy nhìn thấy gia hỏa đã hại chết chính biến mất, trên mặt Tiểu Hoàng lộ ra tươi cười khó coi.

Tiểu Hoàng xoay người, nói lời cảm ơn với ta: "Cảm ơn cậu..... cậu đã báo thù giúp tớ."

Ta vội trả lời: "Không phải tớ, là hắc đã cứu cậu, cậu nên cảm ơn hắc."

Ta nói còn chưa nói xong, sắc quý đã quay về tới bên người ta, nắm lấy tay ta: "Hắc, hắc, gọi cũng thật hăng say, nàng không thể gọi thân mật hơn sao?"

Nam nhân một lần nữa mang mặt nạ lên, vì thế khi hắc tới đây, ta vẫn không thể nhìn thấy bộ dáng của hắc.

Tuy nhiên, hắc có thể có dáng người và thân pháp như vậy, khẳng định cũng không tệ.

Khi ta nghĩ như thế, nghe thấy hắc có chút oán giận, mặt ta đỏ bừng trừng mắt liếc hắc một cái, dỗi nói: "Sắc quý!"

Thân mình Tiểu Hoàng bắt đầu trở nên trong suốt, sau đó nói lời cảm ơn với chúng ta lần nữa rồi biến mất.

"Hắc đi đâu? Đã được giải thoát rồi sao?"

Ta nhìn sắc quý hỏi, hắc không nói gì, trực tiếp ôm ta rồi khỏi quán.

Trong tiệm vốn có ánh sáng màu xanh tím cũng đã biến mất, khôi phục lại một mảnh đen nhánh yên tĩnh.

Nhưng cửa văn phòng vẫn còn rộng mở, trên bàn là một bức tượng màu đồng hình thú đã bị nứt ra. Tiểu Hoàng đột ngột chết trong cửa hàng ngày đó và ông chủ đã đặt nó vào trong văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cung Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tắm chung

Sau khi ta bị sắc quý mang về từ quán cà phê, tim ta vẫn liên tục đập nhanh bất thường.

Mồ hôi trên người vẫn chưa khô lại, áo thun luôn dính ở sau lưng, khiến ta cực kỳ xấu hổ, một thân chật vật.

Ta ngồi trong phòng và bật điều hoà lên, thở hồn hển, cố gắng làm dịu lại cảm xúc của mình, nhưng sắc quý đã bắt đầu cởi quần áo ra.

"Uy! Người muốn làm gì?!"

Ta có chút sợ hãi né tránh về phía góc giường một bên, cảnh giác nhìn hắc. Nam nhân vừa nhìn thấy phản ứng của ta, không những không dừng động tác lại, ngược lại tiếp tục cởi chiếc áo choàng lông leo trên người, đi về phía ta.

"Người..... ta nói với người, người không thể như vậy!"

Ta kinh hoàng nên nói năng lộn xộn, lắp bắp, đừng cởi quần áo ra a!

Sắc quý hoàn toàn xem lời ta nói như gió thoảng bên tai, cho dù khuôn mặt đã bị mặt nạ che lại, ta vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy trên mặt hắc, mang theo nụ cười mỉa mai.

"Nương tử sợ cái gì, chúng ta đã là phu thê, chúng ta đều thẳng thắn thành khẩn gặp nhau bao nhiêu lần, còn thẹn thùng gì nữa."

Ta nghe xong lời này, sắc mặt nháy mắt đỏ bừng! Nhìn thấy sắc quý không ngừng đi tới gần phía ta, hô hấp của ta càng trở nên dồn dập hơn. Đột nhiên, ta nhìn thấy cửa phòng tắm! Cả người té lăn về phía trước và nắm chặt quần áo của mình. Vừa vào phòng tắm, ta nhanh chóng đóng và khoá cửa lại.

Ta dường như nghe thấy tiếng cười của sắc quý truyền tới từ phía sau lưng.

Ánh đèn trong phòng tắm màu trắng rất sáng sủa, phòng tắm nhỏ hẹp vào mùa hè vẫn cảm thấy rất chật chội và oi bức. Mặc dù ta đã đổ mồ hôi, vẫn gấp không thể chờ nổi muốn ngâm mình vào trong bồn tắm.

Nghĩ đến cửa phòng tắm đã bị khoá chặt, mà quý không thể vào được, ta thả tâm trí mình xuống, bình tĩnh lại một chút.

Bồn tắm sạch sẽ trắng tinh, đồ đầy nước trong sạch, nước ấm chảy ra từ vòi nước mơ hồ có thể nhìn thấy một lớp hơi nước mờ mờ bay trong không khí.

Ta bước vào nằm trong bồn tắm, hít thở thật sâu một hơi.

Trong tâm trí ta còn thường xuyên xuất hiện sự tình khùng bố đã phát sinh ở quán cà phê lúc trước, chân thật như vậy, hiện tại chỉ cần mình nhắm mắt lại một cái, dường như có thể cảm giác được gió lạnh thổi vào vèo vèo xẹt qua phía sau.....

Chờ đã, gió lạnh?

Ta đột nhiên ngồi dậy từ trong bồn tắm, quay đầu nhìn về phía sau.

Lập tức nhìn thấy sắc quỷ mang mặt nạ màu đỏ giống như màu máu, toàn thân không mang áo che thân, đang nghiêng người ngồi ở bên cạnh bồn tắm, một bàn tay đang vuốt ve sau cổ ta.

Sự xuất hiện đột ngột của hắn khiến ta bị dọa sợ giật mình một cái!

"Người làm thế nào vào được?!" Không phải ta đã khoá cửa rồi sao?!

"Nương tử thật quá coi thường vì phu, một tắm ván gỗ như thế sao có khả năng ngăn cản được ta, nàng đã quên vì phu là quỷ rồi sao?"

Ta vội vàng khoanh tay trước ngực, che khuất bộ vị xấu hổ của mình lại, nhưng bỗng nhiên phát hiện, nếu làm như vậy, ta sẽ không có tay để che đẩy phía dưới, nước trong bồn tắm rất trong suốt, đây không phải sẽ bị hắn nhìn sạch hay sao!

"Người..... Người đi ra ngoài, ta muốn tắm rửa."

Sắc quỷ không quan tâm tới những gì ta nói, trực tiếp nâng chân và bước vào bồn tắm, ta hoảng sợ vội vàng cúi đầu, sợ nhìn tới một vật mà mình không nên nhìn! Mặt ta đỏ bừng, không biết do bị nước ấm bốc hơi, hay là do thẹn thùng.

Đôi tay lạnh lẽo không lời giải thích sờ vào sau lưng ta, ta bắt đầu nổi da gà, trong lòng vừa xấu hổ vừa bức!

"Người....." Ta tức giận muốn chết, không dám quay đầu lại nhìn người sau lưng, đành phải vùi mặt vào giữa đầu gối.

"Hừ." Hắn mang theo mặt nạ tiến tới bên tai ta, nhẹ giọng nói, "Hoa nhi, ta đã mong chờ rất lâu."

Mong chờ điều gì? Ta không hiểu vì sao, bàn tay hắn vẫn luôn sờ ở trên eo mình, khiến cho thân thể ta cứng đờ, da đầu không ngừng tê dại.

"Tắm chung với nàng." Sắc quỷ vừa nói xong, lấy một chiếc khăn gần đó, sau khi thấm ướt nước thì bắt đầu nhẹ nhàng lau chà phía sau lưng ta.

Ta cảm nhận được hành động dịu dàng của hắn, một bàn tay lạnh lẽo vịn trên bả vai ta, một bàn tay khác cầm khăn, cẩn thận nhẹ nhàng cọ qua mỗi một tấc da thịt ở trên người ta.

Sự khô nóng trên mặt ta rất nhanh đều bị rút hết, thân thể chậm rãi thả lỏng, sắc quỷ lại kéo ta về phía sau, ta lập tức dựa vào trong lòng ngực hắn, hắn vừa tiếp tục mát xa trên người ta, vừa nói: "Hôm nay đã khiến nàng sợ hãi."

"Àn." Ta nhẹ nhàng trả lời, bất cứ ai gặp phải tình huống như vậy, chắc chắn đều sẽ sợ hãi.

Ta nghe thấy trong giọng nói của hắn, tràn ngập lời xin lỗi: "Là ta đã tới chậm."

Ta có chút giật mình ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nhưng chỉ nhìn thấy một chiếc mặt nạ quen thuộc, khuôn mặt đã bị che khuất, tuy nhiên cặp mắt thì không cách nào che giấu.

Ngay khi ta còn đang cảm động vì sự dịu dàng của hắn, ta bỗng nhìn thấy một nụ cười nhanh chóng xẹt qua trong mắt hắn.

"Hoa nhi đã bị sợ hãi, vì phu nên hắn bồi thường cho nàng, không phải sao?." Hắn vừa dứt lời, ta lập tức có cảm giác không ổn! Đang muốn đứng dậy nhảy ra khỏi bồn tắm, ta đã bị một cánh tay mạnh mẽ câu trở về.

Trong lòng ta không ngừng kêu rên: Ta thực sự tin tưởng sắc quỷ đã thay đổi bản tính, quả thực là ta đã điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thủ Cung Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Một đêm kịch liệt

Ngày hôm sau rời giường, nam nhân bên người đã không thấy đâu, giường đệm rất lạnh, nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy tấm khăn trải giường nhàu nát bên

cạnh.

Nghĩ tới sự tình phát sinh ở trong phòng tắm và trên giường hôm qua, mặt ta "bùm" một tiếng đỏ bừng!

Sắc quý này!

Ta cắn răng muốn đứng dậy, nhưng phát hiện eo mình gần như sắp đứt, vừa xốc chân mông lên nhìn, trên da thịt trắng nõn xuất hiện từng vết bầm tím, tất cả đều là những vết xước. Ta đi đến chiếc gương trong phòng tắm để soi, thiếu chút nữa kêu to thành tiếng!

Từng dấu dầy tây trên cổ cực kỳ rõ ràng, ta tức giận đến nỗi hận không thể đâm sắc quý kia trăm ngàn lần! Nếu là mùa đông còn đỡ, mùa hè với bộ dạng này, ta làm thế nào để ra khỏi cửa?

Ta tức giận đến nỗi dậm chân, trong lòng không ngừng mắng sắc quý kia.

Một nơi nào đó dưới âm phủ, nam nhân đang xử lý một số sự tình, hất xì một cái thật mạnh!

"A, nhất định là Hoa nhi đang nghĩ tới ta." Hần suy nghĩ rất đẹp, cảm lấy bút lông trong tay và tiếp tục viết.

Ngay khi ta đang sầu khổ, không biết nên làm thế nào để che dấu những dấu dầy tây trên cổ, một hồi chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

"Tiểu Hoa, hôm nay mình muốn tới tiệm của gia gia, cậu có muốn đi cùng hay không?" Là điện thoại của An Ninh. Ta vừa nghe thấy cô ấy nói muốn đi tới cửa hàng áo liệm âm thầm kia, trong lòng theo bản năng có cảm giác cực kỳ không khoẻ, muốn cự tuyệt.

Nhưng nghĩ tới lòng tốt của An gia gia, ta đã đồng ý với An Ninh, nhanh chóng thay quần áo, tìm kiếm một cái khăn lụa trong tủ quần áo, quàng quanh cổ mình.

Khi ta chạy xuống lầu, An Ninh đã đứng dưới bóng cây đợi ta được một lúc.

Cô ấy nhìn thấy ta vội vàng chạy xuống, khuôn mặt trở nên lo lắng, vội vàng chạy tới đỡ lấy ta: "Cô nải nải của ta, cậu đang mang thai, đừng vận động mạnh như thế."

Sau khi ta nghe được lời này, đầu tiên khoẻ miệng hơi co giật một chút, sau đó ta rất tự tin vỗ nhẹ xuống bụng, nói: "Yên tâm, tiểu gia hòa rất rắn chắc, không rớt được."

Ta vừa nói xong, lập tức tới gần cô ấy, nhắc nhở nói: "Cậu ngàn vạn lần đừng nói chuyện này ra, đặc biệt là không thể để ba mẹ mình biết được. Nếu không, mình sợ trái tim lão nhân gia bọn họ, không thể nào chấp nhận được."

An Ninh làm một thủ thế "yên tâm", cam đoan với ta: "Mình có nói ra khẳng định họ cũng không tin, nói ra làm gì."

Cô ấy vừa nói ra những lời này xong, mắt lập tức nhìn thấy khăn lụa quấn trên cổ ta, nhú lông mày lại, có chút ngạc nhiên đưa mắt lại gần.

"Đang mùa hè nóng nực, cậu mang khăn lụa làm gì, không nóng hay sao?"

Ta vội cười ha ha, xấu hổ cười gượng vài tiếng, xoay người chuẩn bị rời đi: "Không phải cậu nói muốn đi tới cửa hàng áo liệm hay sao? Chúng ta nhanh chóng đi thôi."

"Chờ đã!" An Ninh dùng một cánh tay nắm được cổ tay ta, một bàn tay khác nhanh chóng rút khăn lụa trên cổ ta ra, cầm ở trong tay, bởi vì tốc độ của cô ấy quá nhanh, ta không kịp có phản ứng lại.

Sau đó..... những dấu dầy tây đỏ thắm trên cổ của ta đã bị cô ấy..... nhìn một cách thấu triệt!

Ta có thể rõ ràng nhìn thấy, khuôn mặt An Ninh ngay lập tức đỏ bừng, sau đó, luống cuống tay chân quấn khăn lụa quanh cổ lại giúp ta, kéo ta ra khỏi khu dân cư nơi ta đang ở.

Nhưng chưa đi được hai bước, sự ngượng ngùng trong lòng An Ninh đã biến mất không còn dấu vết. Cô ấy quay đầu lại, khuôn mặt mỉm cười tình quái.

"Tiểu Hoa của tôi, thật sự không ngờ nha, hôm qua cậu đã có một đêm kịch liệt như vậy! Di, thật ra tớ có chút hâm mộ. Tiểu Hoa, cậu thật là hạnh phúc!"

"Hâm mộ cái quý!" Ta nghĩ tới sự tình tối qua, lửa giận lại bốc lên.

Làm loại chuyện này với quý, không phải với người, có gì tốt đẹp để mà hâm mộ.

"Tuy nhiên, tớ nhìn thấy cậu trong bộ dạng này, tớ rất tin vào những gì cậu và gia gia mình nói chuyện trong cửa hàng áo liệm ngày đó."

Ta đột nhiên nghĩ tới hôm nay An gia gia bảo An Ninh đi tới cửa hàng áo liệm, nhân tiện gọi ta đi cùng, có chút nghi hoặc: "Gia gia cậu bảo chúng ta qua đó làm gì?"

"Tớ không biết, gia gia nói tốt nhất là để cậu đi cùng, ông muốn hỏi cậu một số vấn đề."

Sau khi ta nghe xong, gật gật đầu, hai người lập tức bắt một chiếc taxi, đi tới cửa hàng áo liệm.

Vẫn là cửa hàng tiêu điều quen thuộc như cũ, trong tiệm chỉ có một ông lão đầu tóc hoa râm đứng ở bên quan tài, cầm một cái thước dây không biết đang đo gì đó bên cạnh quan tài.

"An gia gia." Vừa vào cửa, ta đã mở miệng trước. An gia gia quay đầu lại, quét mắt nhìn ta một lần từ đầu đến đuôi, ta có thể nhìn thấy bộ ngực ông ấy đang phập phồng, giống như đang nhẹ nhàng thở ra.

Không đợi An Ninh mở miệng, An gia gia buông thước dây trong tay, vẫy vẫy tay với chúng ta.

"Các cháu qua đây một chút."

Ta và An Ninh đến gần ông, ánh mắt vô thức liếc vào cảnh tượng bên trong quan tài, ai ngờ lại thấy được một gương mặt cực kỳ quen thuộc với mình!

"Tiểu Hoàng!" Ta sợ hãi kêu lên, sao hắn lại ở chỗ này?

Trước kia ta từng nghe An Ninh nhắc tới cửa hàng áo liệm này, nghe nói cửa hàng áo liệm này chuyên may quần áo cho người chết, thi thể cần phải để ở trong tiệm một khoảng thời gian, như vậy An gia gia mới có thể có thời gian giúp người chết, may đo một bộ quần áo vừa người.

Đây không phải có chút trùng hợp hay sao? Tiểu Hoàng đã chết đột nhiên cũng ở chỗ này! Ta không thể không nghĩ tới chuyện đã gặp quỷ hồn tiểu Hoàng ở tiệm cà phê. Hiện tại, có lẽ cậu ấy đã đi tới nơi mình nên đi.

"Cậu biết anh ta sao?"

An Ninh nghe thấy ta kêu lên sợ hãi, hỏi.

"Ừ." Ta gật gật đầu, "Tại tiệm cà phê mình làm trong kỳ nghỉ hè, cậu ấy là đồng nghiệp của tớ."

An gia gia mang về mặt nghiêm túc nhìn ta: "Tối hôm qua, có phải đã xảy ra sự tình gì hay không?"

Ta có chút giật mình đối với việc An gia gia có thể biết được sự tình trong tiệm cà phê, nhưng ngay sau đó ta nghĩ tới ông ấy là người âm dương, lập tức có chút cảm giác nhẹ nhõm.

Vì thế, ta đã nói về cú điện thoại kỳ lạ và những gì đã xảy ra ở tiệm cà phê cho An gia gia nghe, về mặt ông ấy trở nên nhợt nhạt, thờ dài một tiếng.

"Không trách được, chàng trai này, lúc trước ông vẫn không thể nào làm được một tấm áo liệm giúp cậu ta. Hơn nữa, ông có thể cảm nhận được, âm hồn cậu ấy vẫn chưa quay trở lại về phía bên kia."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cung Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Muốn gặp lão công!

"Các cháu có từng nghe qua một câu nói, nếu như linh hồn con người không đi tới nơi bọn họ nên đi, chỉ cần thân thể vẫn còn ở trên đời, người đó sẽ không thể biến đổi thành Địa Phược Linh (linh hồn bị ràng buộc bởi trái đất), mà sẽ biến thành Ác Linh (ác quỷ). Bởi vì linh hồn vẫn còn tàn lưu tiềm thức của nó, vẫn thuộc quyền sở hữu của người đó. Nhưng thi thể này, một khi mặc áo liệm vào, thậm chí là hoá táng, linh hồn không có nơi để đi và nơi thuộc về, rất dễ biến hóa thành ác quỷ."

Ngay sau khi ta nghe những lời này, đột nhiên cảm thấy không còn sợ hãi nữa đối với những chuyện khủng bố xảy ra hôm qua nữa.

Tiểu Hoàng, chỉ là muốn đi tới nơi cậu ấy muốn đi, thoát ra khỏi trói buộc nơi đó.

"Vất vả cho cháu rồi, phải chịu đựng điều đó."

Ta lắc lắc đầu, có chút vui mừng nói: "Có sắc quỷ ở đây, cháu sẽ không sao."

An gia gia trong lúc nhất thời vẫn không có phản ứng gì khi ta nói "sắc quỷ" là ai, một hồi thật lâu, ông ấy mới run rẩy khoe miệng, cười như không cười, giống như rất vất vả nghẹn lại.

Ông nặng nề khụ khụ vài tiếng, có chút mất tự nhiên nói: "Diêm Vương đại nhân thật đúng là sùng ái Tiểu Hoa, cháu chính là người đầu tiên dám xưng hô với Diêm Vương như vậy."

Ta không biết nên cảm thấy vinh hạnh hay là cảm thấy may mắn, vinh hạnh vì bản thân mình có được vinh dự này, hay là may mắn cho bản thân mình, sau khi gọi hẳn là sắc quý, vẫn còn có thể sống ở trên đời.

"Đúng rồi, Tiểu Hoa, vừa rồi cháu nói, trong văn phòng của ông chủ tiệm cà phê, có vật gì kỳ lạ?"

Ta gật gù đầu, sau đó dùng bàn tay so sánh lớn nhỏ: "Một đám sương khói màu đen lớn như thế này, cháu nhìn thấy rất rõ ràng, cháu có thể nghe được tiếng trẻ nhỏ và phụ nữ khóc, tiếng đàn ông la hét truyền ra từ đám sương khói này, nó còn có thể nói, giọng nói chẳng giống nam cũng chẳng giống nữ."

An Ninh ở một bên nghe được mùi ngon, cô ấy vốn còn có chút sợ hãi, nghe thấy ta và An gia gia nói chuyện càng ngày càng huyền huyền, cô ấy cũng bắt đầu đầu nhập vào trong đó.

"Oa! Đó khẳng định là một ác quỷ rất lợi hại!"

Trên mặt An gia gia vẫn không có một chút vui mừng nào, hai lông mày xám trắng giống hai con sâu róm, khoanh lại với nhau, chỗ ấn đường nhăn lại, vẻ mặt ngưng trọng.

"An gia gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Ta lo lắng hỏi.

An gia gia trầm mặc một hồi thật lâu, sau đó đi tới cửa của cửa hàng vừa đổi một đôi giày khác, vừa nói: "Mang ông đi tới tiệm cà phê."

Ta lập tức kinh ngạc, ngay cả An Ninh cũng vậy, không biết gia gia mình đã xảy ra chuyện gì.

"Ác quỷ mà cháu nói, không phải là ác quỷ bình thường trong nhân gian, chúng thậm chí còn nguy hiểm gấp mấy chục lần, nếu không có Diêm Vương đại nhân ở đó, cháu đã gặp nguy hiểm."

"Không, máu chó không phải ở đó!"

Cảm xúc của An gia gia có chút kích động: "Một thứ như vậy không nên xuất hiện."

Ta nghe không hiểu gì cả, cái gì gọi là thứ không nên xuất hiện?

"Ông phải đi tới tiệm cà phê một lần, hôm nay ở đó vẫn mở cửa chứ? Ông muốn gặp ông chủ của cháu."

Nhìn thấy ông ấy chuẩn bị đóng cửa hàng, ta đành phải đứng qua một bên gật gù đầu, cầm lấy di động, gọi điện cho chủ quán cà phê.

Di động đặt tới bên tai, tiềm thức trong đầu vẫn có thể cảm thấy, từ bên kia ống nghe truyền đến không phải là giọng nói của ông chủ, mà là giọng nói của tiểu Hoàng.

"Bíp —— bíp —— bíp —— Xin chào?"

"Ông chủ." Ta vội vàng nói, ngay sau đó phát hiện giọng nói của mình có chút hơi lớn, lập tức ổn định lại tâm trí, hỏi, "Hôm nay tiệm có mở cửa không?"

"Có mở chứ! Nhưng không có khách nào tới, ừ ——" Ông ấy thờ dài, qua di động cũng có thể cảm nhận được sự nghi hoặc và bất lực của ông ấy. Vì sao không có khách hàng nào tới? Ta vẫn nhớ rõ trước kia kinh doanh của tiệm không tồi. Không có khả năng bởi vì có một nhân viên cửa tiệm đột ngột chết thì lập tức ảnh hưởng tới công việc kinh doanh chứ?

Tuy nhiên ông chủ là người rất lười đời, không thể trực tiếp ụp cái nôi này tới trên đầu tiểu Hoàng.

Tròng mắt của ta vừa chuyển, nhìn thấy An gia gia đã chuẩn bị xong, vội vàng mở miệng.

"Ông chủ, tôi sẽ đưa hai khách qua đó."

Ông chủ vừa nghe xong, trong lòng vui vẻ, ngay cả giọng điệu cũng thoải mái hơn rất nhiều.

"Được được được, bất cứ lúc nào tôi đều chào đón." Ta nhìn thấy An gia gia gấp không thể chờ, chặn một chiếc taxi bên đường lại, trong khoảnh khắc mọi người đã vào trong, đi về phía quán cà phê.

Lúc đã ở trên xe, An Ninh đột nhiên đưa miệng tới bên lỗ tai của ta, hỏi: "Lúc nào thì cậu cho mình gặp lão công của cậu?"

Ta bị mất cảnh giác, còn đang chìm trong suy nghĩ. Không ngờ An Ninh vẫn luôn trầm tư yên tĩnh ở bên cạnh ta, thì ra là đang suy nghĩ về vấn đề này.

Ta cố nén tâm tình không trợn trắng mắt, tức giận nói một câu: "Minh không muốn gặp hẳn!" Vừa xuất hiện, hẳn sẽ luôn tận dụng lợi thế của ta, khiến ta không thể tiếp thu chính là, không phải nói rằng thai phụ thì không thể làm chuyện kia hay sao, vì sao sắc quý vẫn có thể.

Thật là!

Trên mặt An Ninh hiện lên sự thất vọng, mắt hững dờn mặt đi, bĩu môi, có chút trẻ con nói: "Hừ, cậu đã có hài tử của anh ta, anh ta sẽ không rời khỏi

cậu. Sớm hay muộn cũng có một ngày mình có thể nhìn thấy anh ta. Mình thật muốn nhìn xem, Diêm Vương trong truyền thuyết sẽ trông như thế nào."

Trong lòng ta búp một tiếng, âm thầm cười.

Khiến cậu thất vọng rồi, cho dù cậu có nhìn thấy sắc quý, cũng không thể biết hẳn trông như thế nào, tên kia luôn mang mặt nạ kín mít.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thủ Cung Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chiêu tài? Chiêu quý!

Thời điểm khi chúng ta tới tiệm cà phê, từ ngoài cửa đã có thể nhìn thấy sự trống vắng trong tiệm.

Ngay cả khi tiệm được mở cửa trở lại, kinh doanh cũng không bằng như lúc trước.

Ông chủ mặc một bộ đồ tây, đứng ở trước cửa tiệm, đang thở ngắn than dài, u sầu đầy mặt.

An gia gia vừa bước xuống xe taxi, hai mắt lập tức nhìn về phía tám con ngựa đồng trước cổng vào khu dân cư nhỏ, bước chân bất chợt dừng lại.

Ông ấy vẫn luôn ngờ ngác nhìn về phía bên kia, An Ninh cảm thấy rất kỳ lạ, tầm mắt cũng nhìn theo gia gia gia nhà mình, không ngờ lại bị gia gia dùng tay che khuất.

"Dừng nhìn, đi vào."

Ta như sương mù, nhìn về phía tám con ngựa đồng kia, nhìn trái nhìn phải, cũng không thể nhìn ra hoa lá gì. Ta đột nhiên nghĩ đến, An gia gia là người âm dương, nghe nói có thể nhìn thấy quỷ hồn.

Ta nghĩ đến đây, đột nhiên rung mình một cái, vội vàng thu hồi tầm mắt, bước theo An gia gia đi vào.

Ông chủ nhìn thấy ta tới, còn mang theo hai ông cháu, khuôn mặt tràn đầy u sầu ngay lập tức tươi cười, vui mừng khôn xiết.

Chỉ thấy ông ấy trực tiếp chạy ra, nắm tay ta một cái, kích động nói: "Ai nha, Tiểu Hoa, mau, mau vào đi."

Ta gật gù đầu, đang muốn đi theo ông chủ cùng nhau đi vào, bỗng nhìn thấy An gia gia dùng bước chân lại một lần nữa, ánh mắt nhìn thẳng về phía cửa kính.

Ông cau mày, mắt lại nhìn xuyên từ cửa kính tới sân nhà, sau đó nhìn cảnh sắc ở bên trong cửa tiệm.

Không biết có phải ta bị ảo giác hay không, ta luôn cảm thấy, phương hướng mà An gia gia đang nhìn, đúng là vị trí mà ngày đó, ta đã nhìn thấy tiểu Hoàng ngồi.

"Gia gia?" An Ninh gọi An gia gia một tiếng, lúc này ông ấy mới hồi phục lại tinh thần, nhưng mỗi khi ông ấy bước gần về phía cửa, khuôn mặt ông ấy càng âm trầm hơn.

"Gia gia, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sắc mặt kém như vậy, bởi vì không cảm thấy thoải mái hay sao?" An Ninh nhìn thấy sắc mặt ông mình vừa trắng vừa xanh, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói lọi trên đỉnh đầu, đầy mặt lo lắng.

Khi ba người tiến vào trong tiệm, ta luôn cảm thấy, độ ẩm trong tiệm đột nhiên "vèo" một cái, đột ngột giảm xuống! Ta không thể không ôm lấy hai cánh tay của mình, bắt đầu không ngừng ma sát.

"Ông chủ, ông bật điều hòa nhiệt độ quá thấp, đúng không? Lạnh quá!."

Ông chủ mang vẻ mặt không hiểu nhìn ta, nói: "Tôi không mở điều hòa."

Đôi mắt An gia gia giống như mắt chim ưng nhìn về phía văn phòng của chủ quán, cửa đóng chặt, nhưng ông ấy dường như nhìn thấy được gì đó, đi về phía nơi đó.

"Chờ đã, vị khách này."

Chủ quán nhìn thấy An gia gia đi về hướng không thích hợp, vội vàng ngăn cản ông: "Nơi đó là văn phòng của tôi."

"Gần đây ông có mang về một số đồ vật kỳ lạ hay không?"

An gia gia trực tiếp hỏi, ông chủ hơi sừng sốt, sau đó sắc mặt nhợt nhạt, chạy về phía văn phòng, lấy bức tượng đồng hình thú bị nứt thành hai nửa ra.

"Cái này! Tôi đã đưa nó về không lâu, nhưng hôm nay khi tôi tới tiệm, phát hiện ra tượng đồng hình thú này đã bị nứt ra. Vật này đang êm đang đẹp đặt ở trên bàn, sao có thể sẽ bị nứt ra?"

An gia gia cau mày, dùng tay cầm bức tượng đồng làm vật trang trí trên lòng bàn tay. Sau đó một lúc lâu, không biết ông ấy từ nơi nào móc ra một cái túi rách cũ nát, thả tượng đồng vào trong đó.

"Ông....." Chủ quán có chút giật mình, không biết An gia gia làm như thế là có ý gì.

"Tôi muốn nói chuyện với ông."

.....

"Ông lấy thứ này từ đâu ra?"

Chủ quán thật lòng trả lời: "Tôi mua nó từ một người bán đồ cổ, ông ấy nói, vật này có thể chiêu tài, là vật được khai quật từ một ngôi mộ cổ cực kỳ quý thời cổ đại. Tôi đã trả rất nhiều tiền để mua được nó."

Ta vừa nghe đến đó liền biết, chủ quán quả là người thành thật, chỉ sợ đã bị lừa.

Quả nhiên, ta nhìn thấy An gia gia hơi nhíu mày lại, cười lạnh nói: "Hừ! Người đại phú đại quý cái gì, chiêu tài cái gì, chẳng khác gì chiêu quý!"

"Com có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bậy, lão tiên sinh!" Chủ quán sợ hãi, hai tay đặt ở trên bàn không ngừng run rẩy, trên trán cũng bắt đầu toát ra mồ hôi, khuôn mặt trắng bệch.

"Không ngờ dám mang thứ này bán đi, người bán đồ cổ này thật đúng là đủ âm ngoan." An gia gia giờ cái túi trong tay lên, lắc lên xuống vài lần, hỏi lại, "Ông biết thứ này là dùng để làm gì không?"

"Áp tà?" (cản tà)

An gia gia nghiêm túc nói: "Thay vì nói là áp tà, không bằng nói là dẫn tà. Đúng là nó đã được khai quật từ ngôi mộ cổ, nhưng ngôi mộ cổ kia là ai thì không thể nói được. Thứ này ở bên trong ngôi mộ đó, đã hấp thu một lượng lớn oan hồn quỷ hồn, biến thành một quỷ vật rõ đầu rõ đuôi. Vì thế, những gì xảy ra ngày hôm qua, chính là do những thứ dơ bẩn này tự lại, biến thành quái vật."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hại người rất nặng!

Sau khi nghe được những lời An gia gia nói, cả người ta rùng mình một cái, mắt không tự chủ được nhìn chăm chăm cái túi trong tay An gia gia.

Khuôn mặt chủ tiệm một hồi xanh một hồi trắng, nhìn là biết đã bị lời nói của An gia gia dọa sợ. Ông ấy run rẩy, giọng nói đứt quãng: "Lão..... lão tiên sinh đang nói thật sao?"

Ông ấy vừa lo vừa sợ, không nhận ra những gì An gia gia mới vừa nói, khiến người chán động bao nhiêu.

"Đó là đương nhiên! Thứ này không những không giúp ông chiêu tài, còn hại chết nhân viên trong tiệm của ông. Chàng trai trẻ gọi là Tiểu Hoàng kia, là bị vật này bám vào người nên mới bị hại chết."

"Không không không, lão tiên sinh nhất định là đang nói đùa, sao có khả năng....."

Khuôn mặt ông chủ hoàn toàn nhẵn lại, hiển nhiên khó tin đối với những lời mà An gia gia đã nói, điên cuồng lắc đầu.

Ta nhìn thấy bộ dáng ông ấy như vậy, trong lòng thở dài một hơi. Cũng đúng, nếu đó là người khác, sau khi nghe những lời nói này của An gia gia, không đưa ông ấy vào bệnh viện tâm thần đã tốt lắm rồi, càng đừng nói tới tin tưởng An gia gia.

Nếu bản thân ta không trải qua những sự tình ngày hôm qua, ta cũng sẽ không tin.

Ta sờ sờ bụng mình, bụng vẫn bằng phẳng không có một chút thịt thừa, không hề phồng lên, nhưng trong lòng ta biết rõ ràng, bên trong có một tiểu gia hỏa.

Đột nhiên, ta nghĩ tới sắc quỷ, không thể không nói, ngoại trừ hấn chiếm hết tiện nghi của ta, hấn vẫn luôn bảo hộ ta rất tốt.

Ngày hôm qua gặp phải ác quỷ, lúc ấy người xuất hiện đầu tiên trong đầu ta, chính là người hằng đêm đã đè ta ở trên giường.

Ta không thể không có chút mỉm cười bất đắc dĩ.

Ta không thể rời khỏi hắn.....

An Ninh hiển nhiên đã bị chuyện này câu dẫn hứng thú, nghe thấy gia gia nhà mình nói vậy, cô ấy tất nhiên tin tưởng không chút nghi ngờ. Cả người cô ấy đều có chút run rẩy, không biết là do hưng phấn, hay bởi vì sợ hãi. Nhưng đôi mắt sáng lấp lánh của cô ấy đã bại lộ cảm xúc chân thật trong trái tim cô ấy.

"Ông tin cũng được, không tin cũng thế, tóm lại tôi muốn gặp người đã bán vật này cho ông, thật sự đó là kẻ hại người rất nặng!"

Ông chủ nuốt một ngụm nước miếng, run rẩy chạy về phía văn phòng, chắc hẳn là muốn tìm thông tin liên lạc với người bán đồ cổ kia.

Ta không muốn nhớ lại những gì đã xảy ra ngày hôm qua, vì vậy dời lực chú ý tới nơi khác. Ta đột nhiên nghĩ tới hướng vừa rồi An gia gia nhìn xem, không nhận được hỏi một câu: "An gia gia, vừa rồi ông nhìn về phía tám bức tượng ngựa bằng đồng, có phải đã nhìn thấy gì hay không?"

Ông ấy run rẩy râu bạc, liếc mắt nhìn ta một cái, muốn nói lại thôi.

An Ninh đối với chuyện này hiển nhiên là hứng thú lớn hơn sợ hãi, cô ấy mang vẻ mặt chờ mong nhìn gia gia nhà mình, chờ đợi ông ấy mở miệng.

"Không..... chỉ là người quét dọn vệ sinh, có thể ông đã nhìn lầm."

An gia gia lắc lắc đầu, cười hiền hậu, sờ sờ đầu nhỏ của An Ninh: "Cháu nha, không phải đã nói không muốn kể thừa gia nghiệp hay sao, hiện tại sao lại có bộ dáng hứng thú như thế?"

Khi ta nghe thấy lời ông ấy nói, lập tức ghen hòng, người quét dọn vệ sinh? Lúc ấy ta rõ ràng đã nhìn thoáng qua nơi đó, nhưng không hề nhìn thấy người quét dọn vệ sinh nào cả.

Nghĩ lại trước đó khi ta tới đây làm việc, ta từng chào hỏi một bác gái quét dọn vệ sinh, nhớ tới biểu tình và thần sắc quý dị của bác ấy, ta không thể không cảm thấy cỗ hòng mình có chút khô khốc.

Nếu hiện tại An gia gia đang ở chỗ này, không bằng hãy nói rõ ràng đi.

Ta đang muốn mở miệng nói với An gia gia về chuyện lúc trước ta gặp được bác quét dọn vệ sinh kia, vừa lúc ông chủ cầm một tấm danh thiếp đi tới, bàn tay run rẩy đưa cho An gia gia.

"Ông già, tôi vừa mới suy nghĩ cẩn thận rồi..... tôi nghĩ ông nhất định là một cao nhân, kinh doanh cửa tiệm xuống dốc không phanh, còn khẩn cầu ông hãy giúp một chút, đây là số điện thoại và địa chỉ của người bán đồ cổ kia."

An gia gia không trả lời, tay vừa cầm được tấm danh thiếp, lập tức nhìn xem, khịt mũi.

"Nhà anh ta ở trong khu dân cư nhỏ bên cạnh!"

Ông chủ vừa nghe thấy, trên mặt rõ ràng có chút giật mình, vội vàng dò đầu qua xem, cả kinh kêu lên: "Ài! Thật đúng là khu dân cư nhỏ bên cạnh."

"Trước đây, tôi hay đến cửa hàng của anh ta và mua hàng. Hơn nữa đã trở thành bạn của anh ta, vì thế không suy nghĩ nhiều. Không ngờ rằng nhà anh ta ở ngay khu dân cư nhỏ bên cạnh. Ngày thường tôi vẫn luôn cho rằng anh ấy sống ở trong cửa hàng. Nhưng cửa hàng đồ cổ của anh ta cách xa hơn nhà, không bằng trực tiếp tới nhà anh ta đi, để tôi gọi điện thoại xem anh ta có ở nhà hay không."

"Được, trước hết tôi sẽ giúp ông mang vật dơ bẩn này đi, nhưng trong tiệm của ông vẫn còn một chút tàn lưu dơ bẩn. Nếu ông tin tôi, tôi sẽ đưa cho ông địa chỉ này, hãy tìm người tới giúp ông xua tan âm khí trong tiệm một chút."

An gia gia nói xong, thò tay vào trong túi quần và móc ra một tờ giấy nhàu dẫm dẫm, đưa cho chủ tiệm.

Ta lén liếc mắt nhìn trên tờ giấy kia một cái, chỉ nhìn thấy một chữ "An" rất lớn, mặt sau hình như còn có vài chữ nhưng ta nhìn không rõ, phía dưới chắc hẳn là địa chỉ và số điện thoại liên lạc.

Ông chủ cảm kích tiếp nhận tờ giấy, một tay khác cầm điện thoại.

"Xin chào?"

Điện thoại đã được kết nối, ta đứng qua một bên lẳng lặng chờ đợi, trong lòng vẫn nghĩ tới bác gái quét dọn vệ sinh.

"Anh có ở nhà không? Tôi có chút việc muốn tìm anh."

Ta vừa nghe thấy ông chủ nói những lời này, lập tức biết người đã khiến cho công việc kinh doanh quán cà phê xuống dốc, gián tiếp hại chết Tiểu Hoàng,

đang ở trong khu dân cư nhỏ bên cạnh, trong lòng lập tức cảm thấy chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cung Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Khai quật từ mộ quý ngàn năm

Ông chủ gõ cửa nhà bán đồ cổ, một người đàn ông trung niên mặc tây trang màu xám mở cửa ra. Khi ông ta nhìn thấy một đám người đứng ở cửa, trên mặt hiện lên biểu tình kinh ngạc, tay dùng sức một cái, dường như muốn nhanh chóng đóng cửa lại.

"Chờ một chút."

Giọng nói trầm ổn của An gia gia truyền đến, cánh tay nhìn như già nua dùng sức giữ chặt then cửa, không để người buôn đồ cổ đóng cửa lại.

Ta đã nhìn ra, người đàn ông trung niên bên trong cánh cửa, một bộ dáng làm chuyện trái với lương tâm, sắc mặt một hồi trắng một hồi xanh, một đôi tròng mắt giống như hạt đậu nành lấp lánh ánh sáng quỷ dị, tròng mắt ngó tới ngó lui, thực sự rất chột dạ.

An Ninh ôm lấy cánh tay ta, trời mùa hè nóng nực, nhìn thấy một người đàn ông trung niên béo phì, cô ấy không thể không nhăn mũi lại.

"À, Thiết Hiệp, không phải ông nói tới đây một mình hay sao, vì sao có nhiều người như thế?"

Thiết Hiệp, là tên ông chủ.

Ông chủ cảm thấy kỳ lạ, nói: "Tôi không hề nói sẽ tới đây một mình. Đi, chúng ta hãy vào trong rồi nói, bọn họ là khách của tôi, muốn qua bên này để xem hàng."

Người bán đồ cổ vừa nghe tới hai từ "xem hàng", mắt đều sáng lên.

Thần sắc vốn hoang mang rối loạn lập tức biến mất, nháy mắt cúi đầu khom lưng, mời chúng ta vào trong.

"Thì ra là tới xem hàng, tôi và nói với ông, Thiết Hiệp, gần đây tôi lại có một số đồ mới từ những ngôi mộ, tôi sẽ cho ông xem."

An gia gia một khi bước qua cánh cửa, lập tức dừng ngay ngưỡng cửa, một đôi ánh mắt sắc bén trong nháy mắt quét một góc trong phòng khách.

Ở nơi đó, đặt một cái túi bằng vải bố phòng lên, không biết đựng thứ gì trong đó.

"Tôi vốn dĩ muốn đưa bọn họ tới trong tiệm của ông, nhưng tôi có để ý trên tấm danh thiếp ông đưa, thấy địa chỉ nhà ở khu dân cư nhỏ ngay bên cạnh quán cà phê, vì thế chúng tôi đã trực tiếp tới đây."

"A không sao không sao, như vậy vừa lúc có thể xem hàng. Tôi đi pha trà cho mọi người."

An gia gia không ngồi xuống ngay, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc túi trong góc, trên thái dương gân xanh đang nhảy lên.

Ta chú ý thấy sự khác thường của ông ấy, có chút lo lắng nói: "An gia gia."

"Không cần pha trà đâu, chúng tôi cũng không phải tới để xem hàng." Giọng điệu của An gia gia rõ ràng đã thay đổi, trên mặt hiện lên biểu tình tức giận, lời nói cũng có chút không tốt.

Người buôn đồ cổ hiển nhiên đã bị khí thế của An gia gia dọa sợ, tư thế định đi rót nước của ông ta cứng đờ tại chỗ, ông chủ ngồi ở trên ghế sofa, vẻ mặt gượng cười, không ngừng đưa mắt ra hiệu cho An gia gia.

Người ta tốt xấu cũng là người quen của mình, ít nhất hãy lưu lại một chút mặt mũi chứ?

"Tôi là một người dứt khoát, vì vậy sẽ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề."

An gia gia lấy cái túi trong tay An Ninh, từ bên trong móc ra hai nửa bức tượng thú bằng đồng.

"Thứ này, là ông bán cho ông chủ này sao?"

Người buôn đồ cổ vừa nhìn thấy tượng thú đồng trong tay An gia gia đã bị vỡ đôi, sắc mặt ngay lập tức tối sầm lại! Cho dù ông ta cố gắng khôi phục lại ngay, nhưng ta vẫn có thể bắt được sơ hở của ông ta.

Quả nhiên ông ta biết bí mật phía sau bức tượng đồng, vậy vì sao ông ta còn muốn bán tượng thú bằng đồng này cho ông chủ? Đây không phải là muốn

hại người hay sao?!

"A..... Vâng, đúng vậy." Ông chủ quán cà phê đang ngồi ở bên cạnh, ông ta tất nhiên là không thể nói dối, bởi vì chỉ cần nói dối, lập tức sẽ bị phơi bày, ông ta chỉ có thể lấp bắp thừa nhận.

An gia gia nhìn thấy bộ dáng này của ông ta, tức giận sôi máu, mắt ngó vào cái túi ở góc tường, giọng nói nháy mắt cao lên: "Ông đã bán thứ hại người này cho người khác, vì sự tình bức tượng đã trôi qua nên tôi cũng không nhắc tới nữa. Nhưng những thứ kia thì sao? Ông còn định bán chúng đi?!"

An gia gia chỉ vào cái túi vải, lòng đầy căm phẫn nói. Ta lập tức nhìn về phương hướng ông ấy chỉ, quả nhiên, đồ trong cái túi có vấn đề!

Ta rất rõ ràng về năng lực của An gia gia, lúc trước, ông ấy nhìn thấy người vệ sinh, đoán chừng cũng là quý.

Ngày đó, khi ta tới làm việc ở quán cà phê, nhìn thấy bác gái quét dọn vệ sinh, cùng với người mà ông ấy nhìn thấy, chắc chắn là cùng một người.

Nếu không, một người bình thường sao sẽ có biểu tình quý dị như vậy, biểu hiện khiến người sờn tóc gáy như thế.

Hơn nữa, ta cũng không quen biết bác kia, bác kia còn chào hỏi ta.

Hiện tại, An gia gia chỉ vào cái túi và chất vấn người buôn đồ cổ, ta liền biết, đồ cổ trong túi kia, chắc chắn có cùng bản chất giống như tượng thú bằng đồng trong tay An gia gia.

Bề ngoài nói đó là đồ cổ, không bằng nói chúng là quý vật.

"Bịch" một tiếng!

Ngoài dự kiến của mọi người, người buôn đồ cổ không hề giải thích nửa câu, vừa nghe thấy An gia gia chất vấn, ngay lập tức trực tiếp quỳ xuống trên mặt đất phía trước, cả người run rẩy hét to: "Không phải lỗi của tôi! Không phải lỗi của tôi! Tôi không biết gì cả! Tôi không biết gì cả!"

An gia gia nhìn thấy ông ta không đánh đã khai, giọng điệu càng trở nên tàn nhẫn hơn, trực tiếp ném tượng đồng đã hỏng trong tay vào trên người ông ta.

"Ông được lắm! Dám bán quý vật, thật sự không sợ giảm thọ hay sao?! Hãy thành thật nói rõ, thứ này, còn có những thứ kia, chúng đều tới từ đâu?!"

Người buôn đồ cổ bắt đầu rơi nước mắt nước mũi, ông ta biết bản thân mình hôm nay đã đánh vào trên ván sắt, vừa nghe An gia gia nói như vậy, lập tức liền biết An gia gia cũng là người trong nghề, nhìn ra những đồ cổ trong tay ông ta khác thường.

"Tôi..... tôi....."

"Nói đi! Tôi tôi cái gì! Ông có biết hay không, quý vật mà ông bán đi, đã trực tiếp hại chết nhân viên của ông chủ quán cà phê? Nếu ông không muốn mình cũng rơi vào kết cục như vậy thì hãy nói thật đi!"

Người bán đồ cổ cuối cùng không nín được, mồ hôi đầy đầu, tây trang phía sau lưng đều đã bị mồ hôi tẩm ướt, sắc mặt đen lại, giọng nói của ông ta rất nhỏ và đứt quãng: "Tôi cũng không biết chúng được lấy ra từ ngôi mộ nào..... tôi đã lấy chúng ở trên núi Âm Sơn của thành phố H. Mọi người đều nói, huyết mộ kia cực kỳ lớn, cấu tạo bên trong có thể dùng từ lộng lẫy để hình dung. Vì thế, đa số hàng hoá đều là của những nhà giàu có từ thời cổ đại."

An gia gia vừa nghe tới hai từ "Âm Sơn", hừ lạnh một tiếng, giọng điệu không giống như đang dọa người: "Ông cho rằng, mộ đều là để an táng người chết hay sao? Chẳng lẽ ông chưa từng nghe nói tới từ "quý mộ" hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Lại gặp người quét dọn vệ sinh

Người buôn đồ cổ vừa nghe tới hai từ "quý mộ", cả người đều cảm thấy không khỏe, thân mình run rẩy, ánh mắt nhấp nháy, không dám nhìn thẳng vào mắt An gia gia.

"Âm Sơn, trời mới biết trên Âm Sơn đã được an táng người nào. Ông là một người buôn bán đồ cổ, biết rõ những đồ cổ đó có vấn đề, vẫn bán cho khách hàng, thật đúng là một gian thương!"

Người bán đồ cổ dường như muốn giải vây cho mình, vội vàng giải thích: "Trong xã hội hiện tại, ai còn tin trên thế giới này có quý?!"

"Cường từ đoạt lễ!"

An gia gia tức giận đến nổi thở râu tròng mắt, còn đang muốn răn dạy với người buôn đồ cổ một trận, nhưng cuối cùng muốn nói lại thôi.

Ta nhìn thấy dáng vẻ của người buôn đồ cổ này, lập tức biết rằng ông ta nhất định biết được lai lịch của tượng thú bằng đồng. Hơn nữa, cũng nhất định biết rằng, tượng thú bằng đồng là dùng để dẫn tà, nếu không vì sao ông ta lại chột dạ?

Ta nghĩ đến Tiểu Hoàng, trong lòng không thể không bốc lên ngọn lửa không tên. Khi ta đang muốn nói chuyện, An gia gia đã duỗi tay ra, cản ta lại, ra hiệu bằng ánh mắt với ta.

Hiển nhiên, An gia gia cũng tức giận không kém, ông ấy là người âm dương, tất nhiên hiểu rằng quý sẽ mang tới nguy hại gì tới cho người sống. Không nói tới quý trong truyền hình trên Tivi, bọn họ chỉ mô phỏng để dọa người mà thôi.

Trong đời sống hiện thực lại hoàn toàn khác, một khi người sống tiếp xúc đến với quý, rất dễ dàng sinh bệnh, nghiêm trọng là cho dù cả trăm bác sỹ cũng không thể chữa khỏi. Thậm chí, có một số người vốn khỏe mạnh cũng có thể ngay lập tức qua đời.

Tiểu Hoàng chính là một ví dụ điển hình, cậu ấy rất khỏe mạnh, chưa bao giờ từng nghe nói cậu ấy bị bệnh tim, đột nhiên bị chết đột ngột. Bởi vậy có thể thấy được, đạo hạnh của ác quý kia đã bị sắc quý đuổi chạy về âm phủ thâm sâu bao nhiêu!

An gia gia đi đến cái túi ở trong góc phòng, khi vẫn chưa tới gần, ông ấy đã nhú mày, thờ dài, không nói câu nào lập tức xách túi lên và chuẩn bị rời đi.

"Ài! Những thứ đó là đồ của tôi!"

An gia gia nhìn chằm chằm vào người buôn đồ cổ, giọng nói có chút âm trầm: "Nếu như ông muốn giảm thọ, hoặc là muốn chết, vậy ông cứ giữ mấy thứ này đi."

Người buôn đồ cổ lại toát ra một thân mồ hôi, ngay lập tức im lặng. An gia gia nhìn thấy vẻ mặt hối hận và áy náy của ông ta, liền biết ông ta nhất định đã suy nghĩ thông suốt, tâm sinh hối lỗi, trong lòng An gia gia cũng mềm mại hơn.

"Tôi sẽ không muốn đồ cổ của ông, tôi chỉ muốn giúp ông loại bỏ những thứ dơ bẩn trong những đồ cổ này đi. Ngày mốt ông hãy tới cửa hàng áo liệm của tôi, lấy mấy thứ này về. Sau này đừng tiếp tục hành động như vậy nữa. Những thứ được khai quật lên nhất định phải biết lai lịch rõ ràng, nếu như được mang ra từ một số ngôi mộ không rõ ràng, tôi khuyên ông vẫn đừng nên chấp nhận chúng."

Ông chủ quán cà phê thờ dài, rõ ràng người đàn ông trước mắt đã gián tiếp hại chết nhân viên trong tiệm mình, còn khiến cho việc kinh doanh quán cà phê của mình xuống dốc không phanh, nhưng ông lại không thể tức giận được, trong lòng càng thêm bất lực.

Thời điểm rời khỏi nhà người buôn đồ cổ, tâm tình của ta rất phức tạp, An gia gia cười nói với ta: "Hoa nha đầu, hôm nay vất vả cho cháu rồi, cháu hãy về nhà trước đi."

An Ninh vẫn luôn yên lặng đi theo lập tức giơ tay lên: "Gia gia! Cháu sẽ quay về cùng với tiểu Hoa!"

An gia gia mang theo cái túi, dắt dép lê chuẩn bị bước lên xe buýt, ta và An Ninh bắt xe taxi, chuẩn bị về nhà.

Khi ta vừa mới ngồi trên xe taxi, nhìn ra xa từ bên ngoài cửa sổ xe, đồng tử đột nhiên co lại!

Một bà bác mặc quần áo bảo hộ đang đứng ở bên cạnh tác phẩm điêu khắc tám con ngựa đồng, trong tay cầm một cái chổi, mắt chằm chằm nhìn thẳng vào ta. Đột nhiên, trên khuôn mặt của bác ấy nhăn lại và lộ ra một nụ cười quý dị, trông mắt chậm rãi chuyển động lên trên, đồng tử màu đen dần dần biến mất!

Đôi môi bác ấy mấp máy mở ra, mấp máy giống như một bà già không có hàm răng. Ta không biết bà bác ấy đang cố nói điều gì, vì thế ta hít vào một ngụm khí lạnh, quay đầu không muốn tiếp tục nhìn bác ta! "Tiểu Hoa? Tiểu Hoa, chuyện gì xảy ra với cậu vậy?"

An Ninh nhìn thấy ta đang không ngừng hít không khí lạnh, sắc mặt tái nhợt, cho rằng thân thể ta không thoải mái, vội vàng dò hỏi.

Ta bị tiếng la của cô ấy kéo về thực tại, liên tục lắc đầu, cứng đờ cười nói: "Không sao, không có việc gì....."

Xe taxi khởi động, sau khi đi được một đoạn đường, ta quay đầu lại, nhìn về phía vị trí lúc đầu chỗ bức tượng tám con ngựa đồng, nơi đó trống không, làm gì có người quét dọn vệ sinh nào đâu!

Từng đợt không khí lạnh dâng lên từ phía sau lưng ta, trong đầu ta nhảy ra một câu duy nhất đó là ——

Bà bác kia tuyệt đối không phải là người sống!

Ta không thể không có chút sợ hãi đối với bác quét dọn vệ sinh xuất quỷ nhập thần này, nghĩ đến bản thân mình sau này không bao giờ phải đi làm ở quán cà phê nữa, trong lòng ta bỗng thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng, ta lại có chút để ý tới sự tồn tại của bác ấy, nhìn bộ dáng của bác ấy, không giống như là một ác quỷ, vậy bác ấy đã qua đời như thế nào?

Vì sao bác ấy vẫn mang bộ dạng quỷ hồn, ngày thường còn mặc quần áo lao công quét đường? Vì sao bác ấy vẫn luôn bồi hồi ở trước khu dân cư nhỏ?

Ta nghĩ tới phương thức Tiểu Hoàng tìm tới mình để xin giúp đỡ, không thể không phỏng đoán.

Có lẽ bà bác kia vẫn luôn ở nơi đó, chính là đang đợi người tới cứu rồi bác ấy, để bác ấy đi tới nơi bác ấy nên đi hay sao?

Khi ta về đến nhà, nói lời tạm biệt với An Ninh xong, sau đó ta mới đi vào nhà. Ba mẹ về quê tới bây giờ vẫn chưa trở về, tín hiệu di động trên núi không tốt, bọn họ cũng không hề gọi điện thoại báo cho ta biết có bình an hay không, ta không thể không có chút lo lắng.

"Nương tử đã trở lại."

Giọng nói quen thuộc truyền đến từ sau lưng ta, một đôi cánh tay lạnh lẽo vòng qua eo và duỗi tới bụng nhỏ trên người ta, sau đó ôm ta từ phía sau lưng. Ta có thể cảm nhận được phía sau lưng mình giống như đang dán ở trên một tấm ván sắt lạnh và cứng rắn. Hơi thở lạnh lạnh thổi vào trên cổ của ta.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thủ Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Quá khứ khiến người rơi lệ (Thượng)

Tâm trí ta vẫn luôn nghĩ về bà bác kia, vì thế ta cau mày. Sắc quý ở bên cạnh điên cuồng thổi khí trên cổ ta, thấy ta không có phản ứng nên hơi bất mãn và nhũ nhũ mày, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng nhỏ của ta.

"Nàng đang suy nghĩ gì vậy?"

Không chuyên tâm như thế.....

Ta không đáp lại hắn, sắc quý rõ ràng tức giận, cúi đầu hung hăng cắn một ngụm chỗ cổ của ta, vừa cắn vừa mắng: "Ta ở bên cạnh nàng, nhưng nàng trả lại cho ta là sự thờ ơ, có phải muốn vì phu trùng phạt nàng hay không?"

Sau khi ta nghe câu nói như thế, lập tức xoay người nhìn hắn, vẫn là mặt nạ quen thuộc như cũ, nhưng hắn lại thay đổi một bộ quần áo khác, màu đỏ tươi đẹp giống như màu máu, cực kỳ chói mắt.

Xuyên thấu qua mặt nạ ác quý màu đỏ sẫm, ta nhìn thấy được tròng mắt hẹp dài và đen như mực của hắn, mặc dù có chút do dự, ta vẫn nói cho hắn biết về chuyện gần đây có nhìn thấy bà bác kia ở chỗ bức tượng tám con ngựa đồng.

"Nàng nói xem, bà ấy có thể cũng là quý hay không?"

Sau khi sắc quý nghe xong, một bàn tay lạnh lẽo nâng gương mặt ta lên và vuốt ve ta, một bàn tay khác ấn ở trên bụng nhỏ của ta.

"Bởi vì nàng đang mang trong bụng hài tử của ta, vì vậy nên nàng cũng chịu ảnh hưởng một phần của nó, đôi khi nàng có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một số gia hỏa ở phía bên kia."

Ta nghĩ đến Tiểu Hoàng, không thể không có chút lo lắng hỏi: "Vì sao bà ấy không đi tới âm phủ....."

Nam nhân nhìn thấy ta lo lắng buồn rầu chỉ vì một con quý, nhũ nhũ lại, dùng sức kéo ta vào trong lòng ngực, mũi ta trực tiếp đập vào bộ ngực rắn chắc của hắn, đột nhiên ta cảm thấy chua xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi ra.

"Nàng rất lo lắng sao?"

Ta xoa xoa mắt, lau nước mắt, gật gật đầu, dán mặt mình ở trong lòng ngực hắn, áo ngoài của hắn ma xát vào làn da của ta, thực sự rất thoải mái, không hề gai chút nào.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy bà bác kia vẫn luôn bồi hồi ở cửa khu dân cư nhỏ, trong lòng ta không thể không có chút nghi hoặc. Sau khi Tiểu Hoàng qua đời, linh hồn bị nhốt ở quán cà phê và không thể nào giải thoát. Vậy có phải bà ấy cũng đang gặp tình huống tương tự hay không?

Ta nghe thấy một tiếng thở dài truyền đến từ trên đỉnh đầu, hắn ôm ta càng chặt hơn: "Nếu nàng muốn đi, ta sẽ đi cùng nàng."

Những lời này khiến ta bất ngờ. Sắc quý là ai? Hắn chính là Diêm Vương! Sao có khả năng chạy theo ta khắp nơi, hiển nhiên ta nghĩ rằng địa vị của ta trong cảm nhận của hắn hơi thấp.

Nếu nói ta là thánh mẫu cũng được, ăn no tìm kiếm rắc rối cũng thế, nhưng bà bác kia thật sự khiến ta cực kỳ dễ ỷ.

"Được rồi."

Trong lòng ta có chút cảm giác ấm áp, không thể tin được sắc quý còn có thời điểm dịu dàng như vậy!

Nếu như ta biết giây tiếp theo sẽ phát sinh sự tình gì, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ có suy nghĩ như vậy!

Sắc quý dùng sức một cái, ôm ngang ta lên, đi vào phòng ngủ, ném ta về phía trên giường một ném. Ta ngay lập tức tỉnh ngộ, hắn đang muốn làm chuyện gì! Trong khoảnh khắc, ta cả kinh xoay người xuống giường, khoanh tay trước ngực.

"Cái kia..... ngươi đừng xằng bậy!"

Bởi vì ta rất lo lắng nên khi nói có chút lắp bắp, nhìn thấy sắc quý cười áo khoác ngoài và đi về phía ta, hai chân ta liên tục lui về phía sau.

Mới vừa rồi còn nói chuyện rất tốt, sao đột nhiên đã hóa thân thành sói đói!

"Hiện tại sắc trời vẫn còn sớm, chờ một lát nữa rồi đi tới nơi đó. Trước lúc đó, chúng ta cũng nên làm một số điều thú vị để giết thời gian. Nàng nói đúng không, Hoa nhi?"

Ta nghe thấy giọng nói của hắn có chút bồn chồn, âm cuối mang theo ý cười, liền biết trong lòng hắn đang có ý xấu. Ta lắp bắp mở miệng: "Ta..... ta cảnh cáo ngươi, đừng xằng bậy! Đừng động tay động chân!"

"Vậy vì phu sẽ chỉ động miệng không được hay sao?"

Trong nháy mắt, sắc quý biến mất trước mắt ta, ta còn chưa kịp phản ứng lại, sau lưng đã dán lên một thân thể lạnh lẽo. Ta chưa kịp bước đi một bước, một bàn tay của hắn đã ôm ta lên, đặt ở trên giường, cả người đè ép ta xuống.

Ta sợ hãi dùng đôi tay bưng kín mặt lại, không dám nhìn hắn, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một bóng dáng đen ngịt đè ép xuống, nhưng cảm giác xấu hổ như trong dự đoán không hề xuất hiện.

Cánh tay hắn ôm lấy eo ta, ôm ta vào trong ngực, đắp chăn đàng hoàng, thật đúng là không hề động tay động chân.

Động miệng..... dường như cũng không hề nhúc nhích.....

"Hoa nhi thật sự là một người thú vị, mặt đều đã đỏ lên, ta sẽ không làm gì nàng đâu. Nàng hãy nghỉ ngơi trước đi. Nếu nàng thật sự muốn đi tìm con quý kia, phải đợi đến đêm khuya mới được."

Ta sùng sốt, xoay người ở trong lòng ngực hắn, mắt nhìn thẳng vào hắn, nhìn chăm chăm vào chiếc mặt nạ của hắn, trong đầu tưởng tượng ra gương mặt thật sau lớp mặt nạ kia. Hắn mặc quần áo cổ trang, trong đầu ta bỗng hiện lên, đó là một gương mặt mỹ nam thời cổ đại ta xem trên truyền hình, mỗi một cô gái đều điên cuồng thét chói tai.

Sắc quý búng búng mũi ta, vuốt ve đầu tóc ta: "Hôm nay nàng đã tới nhà một người buồn đồ cổ?"

Ta kinh ngạc: "Sao ngươi biết?"

Hắn cười khúc khích, nắm lấy cánh tay của ta, chỉ chỉ vòng tay trên cổ tay ta: "Có thứ này, ta có thể biết hướng đi của nàng."

Được thôi! Ta nghĩ trong lòng. Đột nhiên ta có chút hối hận, ngón tay khảy khảy chiếc vòng tay xuống, muốn gỡ nó ra.

Nhưng không thể tin được, không hề có một chút tác dụng.

"Nàng không thể tháo nó ra, vòng tay này có thể khiến ta tìm ra nàng rất nhanh. Ta không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng được, âm phủ bên kia..... Việc này không cần đề cập thêm nữa."

Sắc quý muốn nói lại thôi, ta lập tức nghe ra trong lời hắn nói có chút quái dị, trong lòng ít nhiều cũng đoán trúng đôi chút —— âm phủ nhất định đã xảy ra sự tình gì đó.

Ta không hỏi gì hắn, bởi vì nếu hắn không muốn nói, bản thân ta cũng không tiện hỏi, miễn cho lòng hắn có thêm phiền muộn.

"Người buồn đồ cổ bên kia, có phải có một số quý vật hay không?"

Ngay cả điều này hắn cũng biết!

Ta kinh ngạc. Sắc quý dường như nhìn thấy ta kinh ngạc, giải thích nói: "Thời điểm nàng trở về, trên người có mang theo một luồng tử khí rất độc, rất cổ xưa, dường như có một lực lượng rất mạnh, đoán chừng là của ác quỷ nào đó lưu lại."

Ta yên lặng lắng nghe hắn nói.

"Lúc đầu khi ta nhận ra luồng hơi thở này, đã muốn đi tìm nàng. Nhưng, ta phát hiện bên cạnh nàng có một người âm dương, hơn nữa ông ấy còn quen biết nàng, vì vậy ta tạm thời phớt lờ nàng cho ông ấy, chờ nàng trở về."

Ngay cả An gia gia hắn cũng biết rất rõ ràng!

Ta đột nhiên lên tiếng, có chút bất mãn nói: "Vậy thì, có phải ngay cả khi ta tắm rửa, ngươi cũng biết hay không?"

Sắc quý rõ ràng rất sùng sốt, sau đó bắt đầu cười ha ha, sùng nịch nói: "Hoa nhi thật đáng yêu. Ta đương nhiên biết! Hơn nữa, lúc Hoa nhi tròn mười tám tuổi và gả cho ta, trên dưới toàn thân, nơi nào mà ta không thấy qua, nàng còn thẹn thùng cái gì?"

"Ngươi!"

Ta vừa thẹn vừa bức, mặc dù trong lòng đã biết đáp án, nhưng nghe được đáp án từ trong miệng sắc quý, bản thân ta vẫn không thể không cảm thấy thẹn quá hoá giận.

"Đừng cười! Điều ấy buồn cười lắm sao?!"

Ta bị hấn cười đến nỗi biến thành đả điệu, đầu rúc ở trong lòng ngực hấn, không dám nói nữa.

"Được rồi..... Ha ha ha, không cười nữa, ngày nào đó ta muốn tự mình đi gặp người âm dương kia một lát."

Tính cảnh giác đột nhiên dâng lên trong tim ta, ta có chút lo lắng hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

"Ta không thể ở dương gian một thời gian dài, cần phải có người thay ta bảo vệ Hoa nhi yêu quý của ta khi ta không có ở đây."

Trái tim ta run lên, nghe thấy hấn nói dịu dàng như thế, không thể không nói, ta quả thật có chút cảm động.

Sắc quý là Diêm Vương, mặc dù hiện tại địa vị cao thấp thế nào không nói, nhưng hấn chính là vương thống lĩnh chúng quỷ âm phủ, thật sự có thể làm được tới tình trạng này cho ta.

Hấn phải thật sự thích ta, mới có thể làm được như vậy.

"Được rồi, ngủ một lúc đi, đợi lát nữa ta gọi nàng tỉnh lại."

Ta nhắm mắt lại, cọ cọ vào trong lòng ngực hấn, chìm vào giấc ngủ. Ngày mùa hè nắng nóng chói chang, nhiệt độ cơ thể hấn lạnh như băng, ôm hấn không những không cảm thấy khó chịu, ngược lại cảm thấy cực kỳ thoải mái.

.....

Chờ đến khi ta tỉnh lại, trời đã hoàn toàn tối đen, bên ngoài truyền đến tiếng dế mèn kêu, một cánh tay vẫn đắp ở trên eo ta, trong phòng một mảnh đen nhánh, ta nghe thấy từ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng hít thở đều đặn.

Ta thật cẩn thận ngẩng đầu lên, thông qua ánh sáng từ bên ngoài tiến vào, ta mơ hồ có thể nhìn thấy sắc quý mang mặt nạ.

Hấn vẫn chưa tỉnh, sao ta không..... thảo luận lòng hiếu kỳ của mình một chút? Để ta nhìn xem..... hấn rốt cuộc trông như thế nào.

Ta cố gắng hết sức nhẹ nhàng từ từ giơ tay lên, mắt thấy bàn tay mình đã tiếp xúc tới mặt nạ của hấn, một bàn tay to lập tức bắt được cổ tay của ta, giọng nói khàn khàn từ tính truyền đến: "Hoa nhi."

Ta giống như đã làm chuyện trái với lương tâm, vội vàng thoát ra khỏi cánh tay của hấn, cười ha ha ngây ngô vài tiếng, lập tức ngồi dậy, luống cuống tay chân bắt đầu giải thích: "A..... ngươi tỉnh rồi, chúng ta hãy lập tức đi thôi."

Sắc quý nhìn thấy bộ dáng hoảng loạn của ta, không ngừng lên tiếng cười. Lúc ta chuẩn bị xuống giường, cánh tay đã bị người sau lưng dùng sức kéo một cái, lòng bàn chân vừa trượt, ngã vào trong lòng ngực hấn.

"Ngươi....."

"Để ta ôm nàng thêm một lúc nữa, đợi lát nữa đưa nàng đi giải quyết xong sự tình kia, trong một khoảng thời gian ngắn ta sẽ không thể tới nơi này."

Trong giọng nói của hấn, có mang theo một chút cô đơn và thất vọng. Sau khi ta nghe xong, lập tức biết rằng, nhất định là âm phủ đã xảy ra sự tình gì đó. Ta cảm nhận được cái ôm mạnh mẽ của hấn, nói: "Ta sẽ tự chăm sóc tốt bản thân."

.....

Gió đêm ẩm áp thổi tới trên mặt, khi sắc quý mang theo ta đi đến bức tượng tám con ngựa đồng chỗ cửa khu dân cư nhỏ, trên đường đã không còn nhiều người đi đường nữa.

Chỉ có đèn đường màu cam chiếu trên vỉa hè, thời gian lúc này cũng đã tầm một giờ sáng.

Trong khoảng thời gian này, chính là thời điểm âm khí nặng nề nhất ban đêm, bất luận cái gì, đều thích ra ngoài lang thành vào thời điểm này.

Bầu trời đêm hè, lấp lánh ánh sao, thoáng giúp ta thư giãn tâm tình một chút.

Sắc quý nắm lấy tay của ta, hai người đi tới tám bức tượng ngựa đồng, quả nhiên, trước tượng điều khắc đồng màu vàng, ta có thể thấy được bà bác kia.

Bà ấy vẫn mặc quần áo lao động như cũ, trong tay cầm một cái chổi, mắt ngơ ngác nhìn trên đường cái trống trải không người, trong mắt xám xịt, không có một chút ánh sáng.

Bà ấy dường như đã nghe được tiếng bước chân, nhìn về phía ta, trên mặt lúc đầu gục xuống, hiện ra tươi cười.

Không biết vì sao, nụ cười này có chút quý dị.

"Là Địa Phước Linh." Sắc quý giải thích nói.

Đáp án này, trong lòng ta sớm đã đoán ra được, vì thế hôm nay ta mới tới nơi này, chỉ nghĩ muốn giải thoát cho bà ấy.

"Tiểu Hoa..... là tiểu Hoa sao....."

Bà bác ném cái chổi trong tay xuống mặt đất một cái, đi tới về phía bên ta, sắc quý lập tức bảo vệ ta ở phía trước. Bà ấy vừa nhìn thấy hấn đến, tươi cười trên mặt ngay lập tức biến mất, trong giây lát gian lộ ra biểu tình hoảng sợ, hai chân run rẩy, mắt thấy sẽ phải té lăn trên đất.

Nhưng bà ấy không xoay người bỏ chạy, hoặc là biến mất, chỉ khóc lóc nức nở, mắt nhìn ta đầy trông mong, thì thầm: "Tiểu Hoa của tôi..... bà ngoại rốt cuộc cũng chờ được cháu, cháu rốt cuộc đã tới tìm bà. Tiểu Hoa....."

Ta luôn không hiểu, vì sao bà ấy biết tên của mình, ta hoàn toàn không hề quen biết bà ấy. Hơn nữa, bà ngoại? Bà ngoại ta vẫn đang ở quê, đây là tình huống gì?

Nhìn thấy bà ấy khóc lóc như thế, ta không thể không có chút bối rối, đi ra từ sau lưng sắc quý, tay của người nam nhân vẫn luôn nắm tay ta, tấy nhiên, hấn không muốn để ta tới gần bà ấy.

"Có người ở đây, người chắc chắn có thể bảo vệ ta. Ta sẽ không tới gần bà ấy quá."

Ta trịnh trọng nói với hấn, lúc này hấn mới buông tay ra.

Bà bác nhìn thấy ta đi gần về phía bà ấy, quả thực vui mừng phát khóc. Đúng vậy, ta có thể cảm nhận được cảm xúc dao động kịch liệt của bà ấy. Và ấy run rẩy đôi tay, giọng nói rất mờ mịt: "Là bà ngoại không tốt, đã khiến cháu phải chết."

Ta vừa nghe được lời này, ngay lập tức dừng lại!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Quá khứ khiến người rơi lệ (Hạ)

Thời điểm lần đầu tiên ta nhìn thấy bà ấy, bà ấy cũng không hành động giống như vậy, vì sao hiện tại vừa gặp mặt, lập tức đã ngộ nhận ta thành cháu gái của bà?

"Chuyện gì thế này? Lúc trước bà ấy không giống như thế này."

Sắc quý hơi nghiêng người, bắt đầu giải thích: "Ký ức của Địa Phước Linh giống như những mảnh ghép nhỏ, đứt quãng, có khả năng lúc trước chào hỏi nàng là vì cảm thấy nàng rất quen thuộc. Thời gian bà ấy trở thành Địa Phước Linh càng lâu, ký ức lúc còn sống của bà ấy sẽ trở nên nối liền, trở nên càng rõ ràng hơn."

Hấn vừa giải thích như thế, ta lập tức đã hiểu vì sao hai lần trước mình nhìn thấy bà bác này, bà ấy liền chào hỏi ta, thậm chí còn cười với ta.

Nếu nói như vậy, hiện tại ký ức của bà bác này đã được nối ghép lại với nhau lần nữa, vì thế đã ngộ nhận ta thành cháu gái của bà.

Chẳng lẽ, cháu gái của bà ấy cũng gọi là Tiểu Hoa?

"Bà ơi, cháu không phải cháu gái của bà."

Sau khi bà ấy nghe được những lời ta nói, trên mặt ngay lập tức lộ ra biểu tình thương cảm, vẻ mặt đưa đám, đáng thương nói: "Là bà ngoại đã sai. Bà biết, cháu đang trách cứ bà."

Ta không thể không nhìn về phía đường cái trống trải, vừa rồi bà ấy vẫn luôn nhìn về hướng bên kia. Chẳng lẽ, cháu gái bà ấy đã chết ở nơi này hay sao?

Lý do khiến bà ấy không muốn rời đi, chỉ có thể là vì bà ấy đã qua đời ở khu vực quanh đây, muốn giúp bà ấy đi tới nơi bà ấy nên đi, cần phải biết rõ nguyên nhân vì sao bà ấy vẫn luôn lưu lại nơi này.

"Ngày đó, là bà đã sai, nếu như bà không kéo cháu tới chỗ đèn đỏ, cháu sẽ không phải chết, đều là lỗi của bà! Là lỗi của bà!"

Chỉ với những lời này, ta đã biết chuyện gì đã xảy ra.

Trên đường cái chỗ cửa khu dân cư nhỏ, vừa lúc có một cái vạch vằn, dừng để người đi bộ đi từ đường bên kia tới bên này, thuận tiện tiến vào khu dân cư nhỏ.

Có thể thấy được, ngày đó xảy ra chuyện, bà bác này đã kéo cháu gái mình vượt đèn đỏ và đi qua đường cái, vì thế mới gây ra bi kịch, hai người đều chết.

Tiểu Hoa trong miệng bà ấy có lẽ đã về tới âm phủ, trong khi bà ấy có thể bởi vì áy náy và hối hận nên đã biến thành Địa Phủ Linh.

Ta nhìn qua ánh mắt sắc quý, nếu hẳn thật sự cũng nghĩ giống như ta, muốn linh hồn bà ấy được giải thoát, chỉ có cách là giải trừ áy náy của bà ấy, mới có thể khiến bà ấy an tâm trở lại âm phủ.

Sắc quý nhìn thấy ánh mắt ta, nhướn mày, nói: "Nàng muốn ta đi tới âm phủ dẫn hồn phách cháu gái bà ấy lên đây, để cho bọn họ gặp nhau?"

Ánh mắt ta nháy mắt sáng bừng! Hẳn hiểu ý của ta!

Trong mắt hẳn lộ ra biểu tình không tình nguyện, ta có thể nhìn ra. Ngẫm lại cũng đúng, sắc quý tốt xấu cũng là Diêm Vương, quỷ hồn phải về đến âm phủ, hẳn không thể vì ta mà dẫn quỷ ra ngoài, thân phận hẳn hoàn toàn không hợp với hành vi này.

Thật sự phải làm sao bây giờ?

Ta nhíu mày lại, tay sờ cằm, suy tư. Bà bác kia vẫn luôn hai mắt đắm lệ nhìn ta, khiến lòng ta không thể không sinh ra một chút thương hại. Nhìn qua trang phục bà ấy mặc, ngày thường phần lớn thời gian chính là dọn dẹp đường phố ở bên này, sau khi qua đời, hồn phách bà ấy vẫn luôn dùng hình thái này bồi hồi ở đây, lâm vào bên trong hối hận vô tận đối với cháu gái của mình.

Đột nhiên, ta dường như có một ý tưởng, nhìn về phía bên người bà ấy, trong lòng do dự một lúc, sau đó cõi lòng đầy tình cảm mở miệng lên tiếng: "Bà ngoại....."

Bà ấy lập tức nước mắt chảy ròng ròng, đứng nơi đó vừa khóc vừa cười, cũng bắt đầu lẩm bẩm: "Ai! Tiểu Hoa của bà! Cháu quả nhiên là Tiểu Hoa của bà, vừa rồi cháu không chịu nhận bà, nhất định là đang trách bà, trách bà đã hại cháu....."

Nếu như sắc quý không thể ra tay giúp đỡ, vậy chuyện này, ta phải dựa vào chính mình. Nhìn thấy biểu hiện của bà ấy, ta lập tức biết được, mình đóng vai trò nhân vật đã rất thành công! Ta đã thành công vào vai nhân vật.

Trong lòng ta không thể không lặng lẽ nói câu xin lỗi với cháu gái bà ấy, có khả năng ta phải mượn thân phận của cô một hồi.

Vì để bà ngoại của cô về tới âm phủ, đoàn tụ với cô, điều đó chỉ được thực hiện khi bà ấy sẵn sàng đi tới âm phủ.

Sau khi nghe được lời bà ấy nói, ta vội vàng xua tay, thoáng một cái đã đến gần bà ấy hơn một chút, mắt không thể không nhìn về phía sắc quý.

Hắn gật đầu với ta từ trong bóng tối, đồng ý với hành động của ta. Ta không để sót ánh mắt cẩn thận của hắn, tăng cường nhìn chăm chăm vào ta rất chặt chẽ, phòng ngừa ta xảy ra sự tình gì.

Ta cũng cẩn thận hơn, kéo tay bà ấy lại, vỗ nhẹ nhẹ lên đó, giọng điệu nhẹ nhàng từ từ nói: "Cháu chưa từng trách bà. Bà ngoại, cháu thật sự không trách bà. Chuyện đời khó liệu, phát sinh chuyện thế này, chỉ có thể đều do số mệnh, không phải là lỗi của bà."

Sau khi bà bác vừa nghe được những lời này của ta, ta rõ ràng cảm giác được một tầng không khí màu xám mờ nhạt xung quanh thân thể bà ấy dần dần tiêu tán, cả người bà ấy cũng bắt đầu trở nên trong suốt.

"Tiểu Hoa, cháu thật sự không trách bà sao?"

Ta cười lắc đầu, không biết vì sao, trong lòng lập tức rung động một trận, mà xui quỷ khiến mở miệng nói: "Bà sẽ mãi là của bà ngoại của cháu, cháu là cháu gái của bà. Bất luận phát sinh chuyện gì, cháu đều sẽ không trách bà, bà đừng tiếp tục tự trách mình nữa."

Thân mình bà ấy càng ngày càng trở nên trong suốt, ban đầu ta còn có thể chạm được vào tay bà ấy, giờ phút này, tay của ta chỉ có thể xuyên qua thân mình bà ấy trong suốt của bà.

"Bà....."

"Cảm ơn cháu đã tha thứ cho bà, Tiểu Hoa." Giọng nói của bà ấy càng ngày càng xa xôi, càng ngày càng nhẹ.

Ta nhìn thân ảnh của bà ấy dần dần biến mất ở trước mắt mình, trước tượng tám con ngựa bằng đồng, chỉ còn lại ta đang đứng cùng với sắc quý.

"Hoa nhi, may mà nàng đã phát hiện bà ấy đúng lúc, đưa bà ấy đi tới âm phủ. Nếu không chẳng bao lâu nữa, bà ấy sẽ biến thành ác quỷ."

Sắc quỷ mở miệng tán dương ta, đi đến bên người và ôm eo ta, khen ngợi nói: "Không hổ là nữ nhân mà ta nhìn trúng."

Khi hắn nói những lời này, ánh mắt hơi loé lên một chút, hiển nhiên, hắn chắc hẳn đang giấu diếm ta điều gì đó. Biểu tình này chỉ dừng lại ở trên mặt hắn một giây đồng hồ, trong nháy mắt biến mất ở trước mắt ta.

Ta thậm chí hoài nghi, bản thân mình có phải đã hoa mắt hay không.

Ta không thể không nghĩ, lúc ta đang tới gần bên người bà bác kia, xung quanh thân thể bà ấy dường như có một tầng không khí màu xám bao vây, có khả năng đó chính là biểu hiện của vong linh biến thành ác linh.

Có phải nếu biến thành màu đen, bà ấy sẽ biến thành ác linh hay không?

Ta không thể không hít một hơi thật sâu, trong lòng sinh ra một chút kiêu ngạo và vui sướng.

Ta vừa mới trợ giúp linh hồn một bà lão đi tới nơi bà ấy nên đi, để bà ấy chân chính đoàn tụ cùng với cháu gái của bà. Ta nghĩ, Tiểu Hoa của bà ấy nhất định cũng sẽ không trách bà ấy.

"Rất nhiều người có thành kiến rất nặng đối với âm phủ."

Sắc quỷ kéo tay ta, chuẩn bị mang ta trở về, bởi vì hắn đã nhận ra, ở trong khu dân cư nhỏ phía sau bức tượng tám con ngựa đồng này, dường như truyền tới từng đợt khí âm tà.

"Thật ra dương gian là để cho người sống, âm phủ là nơi của quỷ hồn. Không kinh khủng giống như trong tưởng tượng của mọi người như vậy."

Ta vừa nghe, vừa gật gù đầu. Vừa rồi ta mới làm một chuyện tốt, tâm tình cũng vui vẻ hơn. Nhưng nghĩ tới khi hai bà cháu kia gặp nhau, trong lòng ta không thể không có chút tiếc hận và cảm thán.

Nghĩ tới cô gái kia cùng tên với mình, có khả năng cũng bằng tuổi ta. Tuổi trẻ thanh xuân như thế mà đã chết sớm, thật sự rất đáng tiếc.

Khi ta sắp về đến nhà, ta nghe được giọng nói truyền ra từ trong ngưỡng cửa, điều này khiến ta ngay lập tức hoảng sợ!

Ba mẹ đã trở lại!

Ta vội vàng xô đẩy người đàn ông bên người, hạ giọng nói: "Ba mẹ ta đã quay lại, người đi mau!"

Sắc quỷ khẽ cười một tiếng, dùng một bàn tay ôm ta lên, môi dán ở trên trán ta, khẽ hôn xuống, dịu dàng nói: "Vậy ta sẽ đi trước, nàng sớm nghỉ ngơi một chút, nhớ kỹ lời ta đã nói gần đây. Trong khoảng thời gian này ta không có khả năng tới bên cạnh nàng, nhưng hãy nhớ về ta."

Thật tuyệt nếu người không tới! Ta đỡ bị người ăn đậu hủ mỗi ngày! Nghĩ đến những chuyện mình và hắn lúc ở trên giường, trên mặt ta lại bắt đầu nóng lên.

Ta đang định gõ cửa, đột nhiên! Ta giống như ý thức được điều gì đó, tay lập tức cứng đờ ở giữa không trung.

Hiện tại đang là rạng sáng, ba mẹ vì sao lại trở về vào thời điểm này, hơn nửa đêm hai ba giờ sáng mới về đến nhà.....

Mặc dù ta là sinh viên, nhưng đối với tiểu cô nương mà nói, vẫn phải có giờ giới nghiêm. Lúc này ta mới về nhà, không phải là đang muốn tìm đánh hay sao?!

Nhưng, hiện tại ta đang đứng ở cửa, ta cũng không thể xoay người rời đi. Ra ngoài và thuê phòng để ở?

Sắc quỷ đã rời đi, tin tức một cô gái ban đêm đi ra ngoài sẽ xảy ra chuyện gì, ta đã xem mãi quen mắt. Vì sự an toàn cho bản thân, cộng thêm tiểu gia hỏa trong bụng, ta cần phải có trách nhiệm với nó. Vì vậy, ta đành phải kiếm một lý do chính đáng ở trong lòng, sau đó lấy chìa khóa ra, mở cửa.

Ba mẹ vừa nhìn thấy ta trở về, mẹ lập tức lao tới, ôm ta vào trong ngực, kích động nói: "Con đã đi đâu vậy?! Khiến mẹ lo lắng gần chết. Ba mẹ vội vàng về nhà, chính là lo sợ con lại gặp điều gì....."

Lý do chính đáng lúc đầu ta nghĩ ra đã lập tức biến sạch, ta ôm lấy mẹ ta, vỗ vào lưng mẹ, an ủi nói: "Con không sao, nhưng đã ra ngoài với An Ninh nên về hơi muộn. Mẹ yên tâm, bọn họ đã đưa con về đến cửa mới rồi đi."

Ba đang ngồi xổm ở trên sàn nhà, lấy đồ từ trong hành lý ra ngoài, động tác rất chậm, rõ ràng là đang đặt lực chú ý ở trên người chúng ta.

Ta có thể rõ ràng nhìn thấy tám lưng ông ấy đang căng chặt lập tức thả lỏng xuống.

"Không có lần sau, lần này đã quá muộn rồi."

Giọng điệu của ông ấy rất nghiêm túc, tràn ngập nghiêm khắc, hơi có chút tức giận.

Ta thề lười, ngằm làm mặt quỷ, vội vàng thề nói: "Vâng, vâng, không có lần sau. Sau này con nhất định sẽ không về muộn như thế này nữa."

Ba mẹ dường như còn muốn nói gì đó với ta, nhưng họ đều phát phát tay về phía ta, nói: "Con mau đi ngủ đi, có chuyện gì ngày mai hẵng nói."

Sau khi ta tắm rửa, trở lại phòng mình, nằm ở trên giường.

Kim đồng hồ đã sắp chỉ về phía 3 giờ rưỡi, chỉ còn hơn nửa tiếng nữa, trời sẽ nhanh sáng.

Ta cũng không có tâm tư suy nghĩ về chuyện nào khác, mắt nhắm lại, mệt nhọc khiến cho đầu ta vừa mới dính vào gối, ta đã chìm vào trong giấc ngủ.

Trước khi ta lâm vào giấc ngủ say, trong đầu ta vẫn hiện lên nụ cười nhẹ nhõm cuối cùng của bà bác quét dọn vệ sinh kia, chậm rãi biến mất trong tầm mắt ta.

Trong mộng lung, ta có thể cảm giác được ánh sáng chiếu vào từ ngoài cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt ta, âm thanh phát ra từ máy điều hòa rất nhỏ, trong bụng ta, dường như có một chút chuyển động.

Nhưng bởi vì động tĩnh thật sự quá nhỏ, ta không biết nó thật sự đang chuyển động, hay chỉ là ảo giác của ta.

.....

Chờ lúc ta tỉnh lại, ba mẹ sớm đã đi làm rồi. Ta đã ngủ một giấc trực tiếp đến giữa trưa, vì thế ta đành phải đứng dậy tự mình kiếm com ăn.

Hơn nửa thời gian của kỳ nghỉ hè đã trôi qua, chỉ cần nghỉ ngơi thêm mấy tuần nữa sẽ bắt đầu đi học. Khi ta nghĩ tới đây lập tức không thể không cảm thấy có chút uể oải.

Thời gian nghỉ ngơi vẫn luôn trôi qua nhanh như vậy.

Ta không thể không nghĩ tới An gia gia đã cảm rất nhiều đồ cổ đi từ nhà của người buôn đồ cổ kia như vậy, không biết ông ấy đã xử lý chúng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Khuya Minh Hôn: Thú Cưng Của Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.